

HALKIN KURTULUŞU

29 Mayıs 1978
400 KURUŞ

111

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

CHP HÜKÜMETİ EMPERYALİSTLERİN VE EGEMEN SINIFLARIN ÇIKARLARINA HİZMET EDİYOR

Hakim sınıfların, faşist diktatörlüğün koltuk değneği CHP hükümeti eliyle sürdürdüğü, ekonomik ve siyasi alandaki saldırı sürüyor. CHP hükümeti, aynı zamanda, emperyalistlerin IMF eliyle verdikleri direktiflerin son uygulamalarını da hayata geçirmeye çalışıyor.

Dışarıda ülkemizin emperyalist sermayeye peşkeş çekilmesi demek olan "krediler" . "yardımlar" için dolaşan Ecevit hükümeti, ülke içinde emperyalist kârları daha da güvence altına almak için önlem alıyor.

Faşist diktatörlük bütün saldırılarına rağmen işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesini durduramıyor. Buhranın yükleri emekçi halkın sırtına vurulmak istendikçe buna karşı mücadele de gelişiyor.

Özellikle 1 Mayıs'ta işçi sınıfının ve emekçi halkın mücadelesinin ülke çapında gelişmesi ve yükselmesinden sonra, hakim sınıfların sözcüleri, faşist burjuva basını, faşist partiler vb. yaygaralarını artırdılar.

"Anarşi", "bölücülük", "son Türk devleti", "komünist tehlike" yaygaraları her yerden yükseldi. Gazetelerde, verilen demeçlerde, orduya, Cumhurbaşkanına yeni davetler çıkarılmaya başlandı. Sıkıyönetim istekleri arttı. Emekçi halkın kitle örgütlerine karşı saldırılar sistemleşti. Bunların kapatılması yaygaraları şiddetlendi.

Faşist partiler toplantılarla, mitinglerle hem tabanlarını genişletmek, yeni taraftarlar kazanmak üzere kitleleri ağulamak için, hem de kışkırtmalar da bulunmak için yoğun bir faaliyete giriştiler.

HAKİM SINIFLAR İSTEKLERİNİ BİLDİRİYOR

Hakim sınıf kuruluşları, işveren örgütleri, isteklerini, CHP hükümetinin neler yapması gerektiğini yeniden vurgulamaya başladılar. TÜSİAD (Türk Sanayici ve İş Adamları Derneği) toplantılarında, Odalar Birliği'nin geçtiğimiz günlerde yapılan genel kurulunda istekler ve alınması gereken "tedbirler" birbiri ardına sıralanıyor. "Milli Birlik Hükümeti", "Milli Koalisyon", "AP-CHP Koalisyonu" sesleri yükseliyor.

Hakim sınıflar buhran dönemlerinde ne zaman baskı ve sömürüyü daha katmerleştirmek isteseler, ne zaman yükleri emekçi halkın sırtına vurmak isteseler, "Milli birlik, beraberlik"ten dem vurmaya başlarlar. Bu, sınıf mücadelesinin, yani sömürülenlerin, hakları için mücadelelerinin engellenmesi için, onlara göre geçerli bir yoldur.

Dev.sa.7.sü.5'de

Asgari ücret yükseltilmeli ve bütün işkollarında uygulanmalıdır

Dünya işçileri ücretlerin dondurulması girişimlerine ve fiyat artışları karşısında mücadeleye atılıyor

- EGEMEN SINIFLAR-CHP HÜKÜMETİ VE SENDİKA AĞALARI EL ELE, İŞÇİ ÜCRETLERİNİN DONDURULMASI İÇİN YENİ "TEDBİRLER" ALMAYA HAZIRLANIYORLAR. KAPİTALİZMİN GENEL BUHRANININ DERİNLEŞMESİNE PARALEL OLARAK, BÜTÜN ÜLKELERDE TEKELCİ BURJUVAZİ VE EGEMEN SINIFLAR AYNI YOLU İZLEMEYE ÇALIŞIYORLAR.
- FAKAT BÜTÜN ÜLKELERDE İŞÇİ SINIFI, HER GEÇEN GÜN DAHA DA KÖTÜLEŞEN YAŞAMA KOŞULLARININ İYİLEŞTİRİLMESİ İÇİN, ÜCRETLERİN YÜKSELTİLMESİ İÇİN, SÖMÜRÜSÜZ VE AYDINLIK BİR DÜNYA İÇİN MÜCADELE BARİKATLARINA ATILIYOR. PERU'DAN, MISIR'A, POLONYA'DAN JAPONYA'YA KADAR İŞÇİLER, YOĞUN MÜCADELELER SONUCUNDA BURJUVAZİYE GERİ ADIM ATTIRDILAR. DÜNYA İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ YOĞUNLAŞIYOR VE YAYGINLAŞIYOR.
- TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI DA DÜNYA İŞÇİLERİNİN YOLUNU İZLEYECEK VE BÜTÜN ENGELLEME VE BASKILARA RAĞMEN MÜCADELE BARİKATLARINA ATILACAKTIR. İŞÇİ ÜCRETLERİNİN DONDURULMASINA VE YAŞAMA KOŞULLARININ DAHA DA KÖTÜLEŞMESİ İÇİN ALINAN "TEDBİRLERE" İZİN VERMEYECEKTİR.

YAZISI 4. SAYFADA

Katil jandarma Komutanları cezalandırılmalıdır

DOĞUDAKİ CİNAYETLERİN VE KATLİAMLARIN HESABI SORULACAKTIR

Faşist diktatörlük Doğu ve Güneydoğu bölgelerinde Kürt emekçileri üzerinde azgın terörü yoğunlaştırıyor. Malatya, Iğdır, Ağrı, Doğanşehir'de sivil faşist çeteler, emekçi halkın can ve malına saldırdı. Son günlerde ise jandarma kuvvetleri, Kürt halkına karşı açık katliama giriştiler.

14 Mayıs akşamı Fahrettin ve Süleyman adlarında iki sırt hamalı, Demirtepe (Girhesin) civarında sınır koruma ekipleri tarafından işkence gördü, Dipçik, kasatura ve benzeri yöntemlerle kafaları ezildi. Faşist jandarma kuvvetleri bu cinayete kaza süsü vermek için Reo askeri aracıyla daha sonra iki Kürt emekçisini ezmişlerdir. Bu cinayetin sorumluları olan karakol komutanı ve jandarmalar hakkında herhangi bir kovuşturma yapılmadı. Ecevit'in "barış" aldatmacaları altında halk düşmanları cinayeti işledikten sonra keyifle görevlerini sürdürüyorlar.

Bu cinayet, Kürt halkına karşı işlenen cinayetler zincirinde yer almaktadır. Bingöl'de üç kardeş, jandarma tarafından herkesin gözü önünde sırtından vurulup öldürüldü.

İşte Ecevit'in "barış", "beyaz güvercin" safsatalarının ardındaki gerçek: İki Kürt emekçisi işkenceyle öldürüldü ve üzerlerinden askeri araç geçirildi! Bu katliamın hesabı elbette sorulacaktır.

Geçen ay Diyarbakır'da jandarma assubayı, toprak ağasının adamlarıyla kavga eden bir köylüyü beynine kurşun sıkarak öldürdü. Bu yılın ilk beş ayında, 20'yi aşkın sırt hamalı faşist diktatörlüğün silahlı güçleri tarafından vurulup öldürüldü.

Bütün bu cinayetlerin üstü, CHP yöneticilerince örtülmektedir. Malatya'da yağmacı faşistler değil, kendini savunan emekçiler hapsedildi. Diyarbakır'da assubay izne çıkarıldı. CHP hükümeti yalnız geçmişte değil, şimdi de faşist cinayet şebekelerini ve resmi faşist güçlerin cinayetlerini gizlemektedir.

KÜRT HALKINA KARŞI CİNAYET VE ZULÜM SON BULMALIDIR !

KATİL JANDARMA KOMUTANLARI CEZALANDIRILMALIDIR !

Kıbrıs'ın kaderini tayin edecek olan Kıbrıs halkıdır

Ecevit'in Amerika gezisiyle birlikte Kıbrıs halkı üzerinde düzenlenen oyunlar da yoğunlaştı. Rauf Denktaş "herhangi bir ön koşul sürmeksizin Maraş bölgesi için Rumlarla görüşmeye hazır" olduğunu belirtti. Rauf Denktaş'ın sözleri tamı tamına ambargo ile ilgili Ecevit-Carter görüşmeleri öncesinde söylenmiştir. O, ambargo kaldırıldığı takdirde "anlaşmanın" mümkün olduğunu belirtmeye çalışmaktadır.

Rauf Denktaş, eskiden İngiliz sömürgecilerinin Kıbrıs'ta görevlendirdiği bir savcıydı. Kıbrıs halkının, bağımsızlık mücadelesinin karşısında İngiliz emperyalizminin çıkarlarını savunmuştur. O, bugün de Türkiye egemen sınıfları gibi batılı emperyalistlerin dümen suyunda bir siyaset izliyor: Denktaş yönetimi, işgalci Türk ordusu ile birleşerek Kıbrıs halkına karşı baskı ve sömürü uygulamaktadır. Denktaş sülalesi gasbedilen topraklara el koymuş ve milyonlarına milyonlar katmıştır. Kıbrıs'ın iki milliyetten halkı emperyalistlerin ve işgalcilerin çizmeleri altında ezilmektedir. Denktaş yönetimi benzine, ekmeğe zam getirmiştir. İşsizlik büyük boyutlara varmıştır. Kıbrıs emekçileri, çeşitli yürüyüş ve grevlerle faşist baskı ve sömürü tedbirlerine karşı çıkmaktadır.

Kıbrıs halkının çıkarlarının savunucusu, emperyalist uşağı Denktaş gibileri olamazlar. Denktaş ve Kipriyanu gibileri emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin temsilcileridir. Amerikan radar tesisleri, İngiliz askeri üsleri Kıbrıs'ta faaliyetini sürdürmektedir. Halkı birbirine kırdırarak bölgeye sızmak isteyen Sovyet sosyal-emperyalistleri de adada üs elde etmeye çalışıyorlar. Kıbrıs'ın iki milliyetten halkını birbirine düşürenler başta iki süper devlet olmak üzere emperyalistlerdir. 1974 yılındaki faşist Sampson darbesi ve arkasından Türk ordusunun işgali, iki süper devletin emperyalist planlarının çerçevesinde yer alan bir sonuçtur.

Kıbrıs, Doğu Akdeniz'de iki süper devletin denizlerdeki emellerini hızlandırdığı bir yerde

De.sa.7.sü.8'de

Üç Dünyacı revizyonistlerin ve Avrupa emperyalist burjuvazisinin temsilcilerinin ortak toplantısı: Lizbon Konferansı

·20 au 23 Mai 1978
Conférence de Lisbonne sur la menace impérialiste russe

"Rus Emperyalist Tehdidine Karşı Lizbon Konferansı" program broşürünün kapağının bir bölümü

- "ÜÇ DÜNYACI" PARTİLER VE AVRUPA EMPERYALİST TEKELCİ BURJUVAZİSİNİN TEMSİLCİLERİ 20-23 MAYIS TARİHLERİ ARASINDA PORTEKİZ'İN BAŞKENTİ LİZBON'DA "RUS EMPERYALİST TEHDİDİNE KARŞI LİZBON KONFERANSI" ADI ALTINDA BİR TOPLANTI DÜZENLEDİLER.
- LİZBON'DA "RUS EMPERYALİZMİNE KARŞI" KURULDUĞU SÖYLENEN BU İTTİFAK, ASLINDA AVRUPA PROLETARYASINA, EZİLEN HALKLARIN VE ULUSLARIN KURTULUŞ MÜCADELESİNE KARŞI KURULMUŞ BİR İTTİFAKTIR.
- DÜNYA PROLETARYASI VE EZİLEN HALKLAR "ÜÇ DÜNYACI" REVİZYONİSTLERİN ÖĞÜTLEDİĞİ GİBİ EMPERYALİSTLERE, EMPERYALİST BURJUVAZİYE, YERLİ SÖMÜRÜCÜ EGEMEN SINIFLARA DEĞİL, KENDİ GÜCÜNE VE ÇELİKTEN BİRLİĞİNE DAYANMALIDIR. SADECE SOSYAL-EMPERYALİZME KARŞI DEĞİL, AYNI ZAMANDA ABD EMPERYALİSTLERİNE, DİĞER EMPERYALİSTLERİN SÖMÜRÜ VE TALANINA VE YERLİ GERİCİLERİN EKONOMİK VE SİYASİ EGEMENLİĞİNE KARŞI DA MÜCADELE ETMEKTEDİR, DEVRİM YAPMAK İÇİN MÜCADELE ETMEKTEDİR.

YAZISI 3. SAYFADA

Madenlerimiz üzerindeki emperyalist ve sosyal-emperyalist sömürü ve talana son

Nisan başında anlaşması imzalandı, volfram bugün de Sovyetlere satılmaya başlandı.

Ecevit, haziran ayında Moskova'ya gitmeye hazırlanırken Sovyetler Birliği'ne volfram satışı ile ilgili anlaşma yürürlüğe girdi. Diğer emperyalistler gibi Sovyet sosyal-emperyalistleri de bir yandan kredi vb. adı altında emperyalist sermaye ihraç ediyorlar. Diğer yandan ülkemizin yeraltı zenginliklerine el uzatıyor, hammadde kaynaklarını sömürüyorlar.

Volfram, İsdemir tesislerinin borcuna karşılık Sovyetler Birliği'ne satılacak. İsdemir, sosyal-emperyalizmin sermaye ve teknoloji ihracıyla kuruldu. İsdemir tesisleri geri bir teknolojinin ürünüdür. Çok fazla enerji sarfedilerek düşük vasıflı çelik üretilmektedir. Ayrıca tesisin hassas bölümlerinin yapımı ileriye bırakılmış ve böylelikle, Sovyetler Birliği'nin ekonomik yayılması sağlama bağlanmıştır. Emperyalist sermaye ve geri teknoloji ihracı karşılığında çok değerli volfram madeninin verilmesi, halkımız üzerinde sosyal—emperyalist sömürü ve yayılmayı hızlandıracaktır.

CHP hükümeti, bütün emperyalistlerle uzlaşma siyaseti güdüyor. Bir yandan Batılı emperyalistlerle bağları sıklaştırıyor. Diğer yandan Sovyet sosyal-emperyalizminin yayılmasını kolaylaştırıyor. Füzelerden askeri uçaklara kadar kullanma alanı bulunan volfram madeni bu uzlaşma siyaseti çerçevesinde Sovyetler Birliği'ne satılmaktadır. Volfram madeni dünyada çok az vardır. Türkiye bu maden kaynaklarının % 6'sına sahiptir. Maden cevherini işleyecek teknoloji ise birkaç emperyalist devletin tekelindedir. Sovyetler Birliği'ne satılan volfram, iki süper devlet arasındaki rekabet ve silahlanma yarışında kullanılacaktır.

Sovyetler Birliği'nin emperyalist yayılması karşısında halkımız kendi özgücüne güvenmektedir. Ortayolcu birçok siyaset, Sovyet sömürü ve yayılmasını "sosyalist yardım" diye gösteren sosyal-faşistlerin kuyruğuna takılıyor. Aydınlık revizyonistleri ise, batılı emperyalistlere ve onlara bağımlı faşistlere sayfalarını açarak Sovyet yayılmasını durduracaklarını sanıyorlar. 26 Mayıs tarihli Aydınlık gazetesinin 5. sayfası bütünüyle faşist toprak ağası Kamran İnan'ın görüşlerine ayrılmış. Kamran İnan, ırkçı faşist görüşlerden hareketle Stalin'e saldırıyor: "Nihayet demokrasinin bulunma-

Dev.Sa.7.Sü.5'de

Kontr-Gerilla dağıtılmalı, MİT, MHP ve Ülkü Ocakları kapatılmalıdır

Geçmişe sünger çekme siyasetinin CHP hükümetini getirdiği nokta: Faşist saldırı ve cinayetler karşısında acizlik!

Bütün ülkede faşist terör artıyor. Sivas'ta, Malatya, Doğanşehir yağma olayları tekrarlandı. Faşist çeteler pek çok dükkanı tahrip ettiler. Malatya yağmacıları cezalandırılmadı. Emekçiler tutuklanıp hapse atıldı. Şimdi faşist çeteler Doğunun diğer şehirlerinde kendilerinden olmayan herkese

Dev.Sa.7.Sü.3'de

Aciz CHP hükümeti, namlı faşist katillerin yuvası İstanbul Edirnekapı Yurdunu dahi boşaltamadı. Faşist kuvvetleri faşist Ülkü Ocaklılarla el ele vererek Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın emrini çiğnediler. CHP hükümeti bunun karşısında aciz kaldı.

YDGF'nin açtığı faşist-feodal eğitimi protesto kampanyasını destekleyelim

Üniversiteler Arası Seçme Sınavları yaklaşıyor. Sınavlar 16 Haziran'da yapılacak. Bu yıl sınavlara 375 bin kişi katılıyor. Bunlardan sadece 37 bini herhangi bir yüksekokula devam etmeye hak kazanabilecek, geriye kalan

Dev.Sa.7.Sü.7'de

Dünyada 1978 1 Mayıs kutlamaları

Almanya

1 Mayıs Almanya'nın bir çok şehrinde yürüyüş, miting ve toplantılarla kutlandı. Yürüyüşleri Alman tekelci burjuvazisinin emrindeki Alman Sendikalar Birliği (DGB) ile KPD/ML'nin önderliğinde kurulan Devrimci Sendika Muhalefeti (RGO) düzenlediler. DGB'nin düzenlediği 1 Mayıs yürüyüşüne sendika aristokratları, Sosyal-Demokrat Parti'nin (SDP) Gençlik Kolları, Alman "Komünist" Partisi, (DKP) Almanya Komünist İşçiler Birliği (KABD), Almanya "Komünist" Partisi, (KPD) Batı Almanya Komünist Birliği (KBW) vb. gibi örgüt ve gruplar katıldı. Almanya'da bulunan Türkiyelilerden de 15-20 kişilik bir ATİF ve ATÖF'lü bir grup da DGB'nin düzenlediği 1 Mayıs yürüyüşüne katıldı. DGB'nin düzenlediği yürüyüşe her yıl olduğu gibi bu yıl da işçiler katılmadılar. Yürüyüşe katılan emekçilerin sayısı, yürüyüşe katılan örgüt ve grupların sayısının birkaç katıydı.

3000'den fazla kitle, bu yılki Kızıl 1 Mayıs'ta, işçi sınıfının amaçları için, Devrimci Sendikal Muhalefet (RGO) ile birlikte Batı Almanya'nın 14 şehrinde ve Batı Berlin'de yürüyüş yaptı. "Patronlara ve Sendika ağalarına karşı işçilerin birliği": şiar bu idi. Yürüyüşler, kapitalist bunalımın derinleştiği, kapitalistlerin ve işbirlikçilerinin emekçiler üzerinde saldırılarının giderek arttığı, fakat aynı anda ve her şeyden önce bunlara karşı Almanya'da tepkilerin geliştiği, sınıf mücadelesinin yükseldiği bir sırada yapılıyordu.

Mitinglerde, kendi RGO işyeri grupları ile, devrimci işyeri temsilcilikleri mücadelesini yürüten ve büyük ölçüde başarılı olan, BASF'tan, Hoesch'tan, Hocerburg Liman'ından, Daiwler'den, Cassella'dan ve diğer işyerlerinden arkadaşlar konuştular. Bu mücadele içinde, patronların ve sendika ağalarının egemenliğindeki 1 Mayıs'a en iyi cevabı Kızıl 1 Mayıs'ta birçok bölgeden işçi arkadaşların yürüyüşlere kazanılmaları oldu.

1 Mayıs yürüyüşüne hazırlık olmak üzere RGO tarafından 29 Nisan'da Frankfurt'ta bir toplantı düzenlendi. Bu toplantıya Almanya'da bulunan Türkiyeli proleter devrimciler de katıldı. Toplantıda TURKEİ İNFO ve Almanca broşürler dağıtıldı, özel sayı dağıtıldı.

Ayrıca Halkın Kurtuluşu taraftarları 2500 adet Halkın Kurtuluşu 1 Mayıs Özel Sayısı dağıttılar. Bulundukları şehirlerde geniş bir afişleme yaptılar.

Frankfurt'taki yürüyüş 1 Mayıs sabahı Rüsselsheim-Berlinerplatz'da başladı. Miting alanı Türkiyeli işçilerin de yoğun olarak oturduğu Opel fabrikaları İşçi Yurdunun önü idi. Mitingin başlamasından sonra KPD/M-L adına bir yoldaş konuşarak, sınıf sendikacılığı ve RGO'nun oluşturulması için verilen mücadele üzerinde durdu. Daha sonra da Almanya'da bulunan Halkın Kurtuluşu yolunda proleter devrimciler adına bir arkadaş söz alarak özetle şunları söyledi: "Burada Batı Alman emperyalist burjuvazisi bizi ve Alman işçi sınıfını yoğun bir baskı ve sömürü altında tutuyor. Bugün İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü'nde Alman kardeşlerimizle ve yoldaşlarımızla birliğimizi güçlendiriyor ve bu yolda bir adım daha ileri atıyoruz."

Daha sonra yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca yürüyüşe katılan ATİF'li bir grup yürüyüş disiplinini bozan bazı olumsuz davranışlarda bulundu.

KPD/M-L'nin önderliğinde RGO'nun yürüyüşüne katılanlar yürüyüş kolunu bozmadan DGB'nin düzenlediği açık hava toplantısına da katıldılar. DGB'nin açık hava toplantısı düzenlediği alana varmadan

Dev.sa.7.sü.1'de

KPD/M-L'nin önderliğinde RGO'nun Almanya'nın Bielefeld şehrinde düzenlediği 1 Mayıs yürüyüşünden bir görünüş.

KPD/M-L'nin önderliğinde RGO'nun 1 Mayıs Bremen Yürüyüşünden bir görünüş.

İspanya

1 Mayıs'ta İspanya'nın bütün önemli şehirlerinde güçlü gösteriler düzenlendi. Madrit'teki gösteriye 500.000 emekçi katıldı. Bask bölgesindeki Pamplona şehrinde 35.000'i aşkın insan yürüdü. Saatlerce süren sokak çatışmalarında göstericiler yaralandı ve birçoğu tutuklandı. Valencia'da da faşist polis ile çatışmalar meydana geldi. En azından 100 kişinin tutuklandığı 200'ü aşkın gösteriler yapıldı. İspanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist ve FRAP bu gösteriler için çağrı yaptılar ve ilgileri en ön saflarda yer aldılar.

Şili

Şili'de egemen olan faşist teröre rağmen, 1 Mayıs'ta Santiago şehrinde dahil olmak üzere birçok şehirde gösteri ve yürüyüşler düzenlendi. Başkentte yapılan gösteride Pinoçe Kliği göstericilere karşı, bir alay polis ile karşı koydu. Meydana gelen çatışmalarda 200'ü aşkın kişi tutuklandı.

Hindistan, Pakistan ve İran

Pakistan'da 12 kişi 1 Mayıs gösterilerine katıldıklarından hapis cezasına çarptırıldılar ve 15 kişi kırbaçlandı. Hindistan'da faşist polis 3 göstericiyi öldürdü ve bir dizi insanı yaraladı. İran'da birçok insan 1 Mayıs eylemlerine katıldıklarından hapse atıldı. Bu haberler bir yandan faşist rejimlerin canavarca terörlerini belgelemekte, diğer yandan ise emekçilerin cesaretlerini ve mücadele azimlerini göstermektedir. Dünyada hiç bir güç, onların 1 Mayıs'ı işçi sınıfının ve ezilenlerin mücadele günü olarak kutlamalarını engelleyemeyecektir.

Libya'da da 1 Mayıs Türkiyeli işçilerin ve Filistinlilerin katıldığı bir yürüyüşle kutlandı.

Libya

1 Mayıs İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü Libya'da da Türkiyeli işçilerin ve Filistinlilerin katıldığı bir yürüyüşle kutlandı.

Yürüyüş, Ömer Muhtar Caddesi'nde yapıldı ve bu yürüyüşçüler dört kilometrelik bir yol katettiler. Yürüyüş Halk Toplantı Salonu'nun önünde sona erdi.

Çeşitli sloganlar ve marşlarla yürüyen Türkiye işçilerinin ve Filistinlilerin yürüdüğü Libya halkının ve diğer milletlerden işçilerin desteğini kazanmıştır. Yürüyüşten Libya basınında övgüyle söz edilmiştir.

Eritre halkının silahlı kurtuluş mücadelesi Moskova çarlarının emperyalist emellerini de parça parça edecektir

Bugün Eritre ulusal kurtuluş mücadelesine saldıran faşist Etyopya cuntasının dizginleri Sovyet sosyal-emperyalistlerinin elinde. Birkaç bin Sovyet askeri uzmanı yanı sıra, daha bir yıl önce Somali ordusunun başında bulunan aynı Sovyet mareşali şimdi Etyopya katliamlarını yönetiyor. 10 bini aşkın Küba askeri ise Etyopya güçlerinin, Eritre topraklarına karşı saldırısının yedek gücünü oluşturuyor.

Eritre halkına karşı girişilen katliam, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin halkların milli ve sosyal kurtuluş savaşlarının yeminli düşmanı olduğunu gösteriyor. Sovyet sosyal-emperyalistleri, Amerikan emperyalizmiyle bütün Afrika kıtasında etki alanları, yeni üsler, hammadde kaynakları için rekabet ediyor. Bunun için her iki süper devlet, eski düşmanlıkları alevlendiriyor, kıtaya silah yığınağı yapıyorlar. Halkların birine karşı mücadelesini diğeri kendi emperyalist emellerinin kuyruğuna takmaya çalışıyor. Daha düne kadar Sovyet sosyal-emperyalistleri Etyopya gericiliğine karşı gibi görünüyorlardı. Şimdiki faşist cunta Sovyet boyunduruğuna girince artık Eritre kurtuluş mücadelesine açıkça silahlı saldırıya girişiyorlar.

Ülkemizde birçok ortayolcu akım, Sovyetler Birliği'nin milli kurtuluş savaşlarını desteklediğini öne sürüyorlar, Angola vb. örneğini gösteriyorlar. Angola bugün Sovyet ve Küba askerlerinin işgali altındadır. Eritre halkının kurtuluş savaşının karşısında ise, Etyopya faşist cuntası, 10 bin Küba askeri, Doğu Alman askeri uzmanları, hepsinin başında Sovyet sosyal-emperyalistleri var. Brejnev revizyonistleri, halkların silahlı kurtuluş mücadelesinin yeminli düşmanıdır. Onlar, ancak kendi emperyalist emellerine hizmet eden faşist Etyopya cuntası gibi halk düşmanlarına yardım ederler. Moskova çarlarını halkların dostu gibi gösteren bütün ortayolcu görüşler son tahlilde Sovyet sosyal-emperyalizminin halk düşmanı emellerine hizmet etmektedir. Sosyal-emperyalistlerin milli kurtuluş savaşlarına karşı tavrı bütün ortayolcuların gözünü açmalıdır.

Amerikan emperyalistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleri, halkların kurtuluş mücadelesinin iki baş düşmanıdır. Eritre halkının silahlı mücadelesinin darbeleri, halkların sahte dostu Moskova çarlarının emperyalist emellerini de parça parça edecektir.

Eritre kurtuluş savaşçıları, yüzyıllardır verdikleri bağımsızlık ve özgürlük savaşını Etyopyalı işgalcilere ve destekçisi Sovyet sosyal-emperyalistlerine karşı sürdürüyorlar.

Bu esirler, Küba paralı askerlerinin eğittiği faşist Etyopya cuntasının askerleri. Bu silahlar Eritreli yurtseverlerin düşmandan ele geçirdiği Sovyet silahları

Eritre halkı, tarih boyunca işgalcilere karşı savaşmış yiğit bir halktır

Eritre halkı, tarih boyunca saldırganlara, yağmacılara karşı yurdunu savunmak için çarpışmış bir halktır. Eritre, Afrika ile Ortadoğu'nun kesiştiği yerdir. Kızıl Deniz ile Hint Okyanusu'nun birleştiği noktadadır. Bu stratejik konumu karşısında, Eritre halkı yüzyıllar boyunca sömürgeci saldırganlara ve emperyalist yağmacılara karşı mücadele etmiştir. Osmanlı İmparatorluğuna (1557-1865), Mısırlı işgalcilere (1865-1876), İtalyan sömürgecilerine (1869-1941) ve İngiliz emperyalistlerine (1941-1952) karşı savaşmıştır.

Bağımsızlık savaşı veren Eritre halkının zafere ulaşmak üzere olduğu sırada 1952 yılında, Amerikan emperyalistlerinin denetimindeki Birleşmiş Milletler aldığı bir kararla Eritre'yi Etyopya'ya bağlı bir federasyon haline getirdi. 1961 yılında ise, Amerikan emperyalizmi ve İsrail siyonizminin desteğiyle imparator Haile Selasiye, Eritre'yi "Etyopya imparatorluğunun 14. eyaleti" ilân ederek bütünüyle ilhak etti. Şimdi Etyopya kuvvetlerinin başında Eritre kurtuluş mücadelesine saldıran Mengistu, o sıralarda İsrail'de eğitim görmüş olan bir siyonist uşağıdır.

Eritre halkının silahlı mücadelesi, 1961 yılında Amerikan emperyalizminin uşağı feodal Selasiye imparatorluğuna karşı başladı. İşgalci Etyopya rejimine karşı silahlı kurtuluş mücadelesi, Eritre halkının bağımsızlık ve özgürlük özlemlerinin gerçek savunucusu oldu. 1970 yılında Eritre Halk Kurtuluş Cephesi kuruldu.

Etyopya'da Selasiye'yi darbe ile deviren faşist cunta daha sonraları Sovyet sosyal-emperyalizminin güdümüne girdi. Sovyet sosyal-emperyalistleri, Somali rejimini desteklerken, siyonizmden önemli yardımlar alan faşist cunta, halen İsrail'den silah ve askeri malzeme almayı sürdürmektedir. Bu yıl içinde, iki kurtuluş cephesi tek bir komuta altında birleşti. Eritreli yurtseverler şimdi ülke topraklarının %80'ini kurtarmıştır. Sovyet sosyal-emperyalizminin denetiminde saldıran faşist Etyopya cuntası karşısında, Eritre halkı bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini kararlılıkla sürdürmektedir. Eritre halkının silahlı kurtuluş savaşının karşısında şimdi Etyopya faşistleri ve Sovyet sosyal-emperyalistleri yer almaktadır.

1968 Mayıs direnişinin 10. yıldönümü

Avrupa proletaryası sosyalizmin kızıl ateşini er geç tutuşturacaktır

Emperyalist sistemin derin buhranının ve işçi sınıfının tekelci burjuvaziye karşı sınırsız nefret ve öfkesinin göstergesi olan 1968 Mayıs günlerinden bu yana on yıl geçti. 68 olayları, 5-6 Mayıs günleri Paris öğrencilerine karşı polisin saldırısıyla başladı. Bir hafta içinde 650 bin öğrencinin boykot ve işgal eylemleri Fransız tekelci burjuvazisini sarstı. Öğrenci kitleleri, gözyaşartıcı bombalarla üzerlerine saldıran polise parke taşlarıyla karşı koydular. Tekelci burjuvazi ve Fransız revizyonist partisi sözcüleri, öğrencilerin düzene başkaldırışını "çocukluk" diye nitelerken Renault fabrikasının 35 bin işçisi grev ve işgale girişti. Arkadan, revizyonistlerin bütün engellemelerine rağmen peşpeşe bütün büyük fabrikalarda işçiler işgallere giriştiler. Birçok fabrikada müdürler hapsedildi. Polis kuvvetleri püskürtüldü. Nihayet Mayıs sonunda 10 milyon Fransız işçisinin genel grevi başladı. Tekellerin düzeni felce uğradı. İç ve dış hatlarda vapur, tren, uçak, karayolu gibi bütün ulaştırma faaliyeti durdu. Bütün üretim faaliyeti, şehir içi ve dışı hizmetler durdu. Bankalar ve diğer kapitalist işletmeler kapandı. Üretim araçları işçilerin işgali altındayken, tekeller bin bir yola başvurarak dışarı para kaçırmaya başladılar. Genel grev ve direniş tam üç hafta sürdü. Sonunda tekelci burjuvazi ve revizyonist parti erken seçim için anlaştılar. Erken seçim kararından sonra grev kırıldı.

68 Mayıs direnişi, emperyalizmin derin buhranının bütün batılı emperyalist ülkelerde sürdüğünü en çarpıcı biçimde gösterdi. Revizyonist, reformist yalanlara, göre emperyalist ülkelerde buhran değil refah, bolluk vardır. Bu burjuva görüşler, sınıf mücadelesinin Fransa gibi ülkelerde yüz yılın başında kaldığını öne sürüyorlar. Bunlara göre, karnı tok sırtı pek olan Fransa işçileri artık burjuvalaşmıştı. İşte üç haftalık genel grev ve işgal, bu burjuva yalanları iflas ettirdi. Amerikan burjuva filozofu Marcuse gibilerinin, işçi sınıfının burjuvalaştığı ve devrimci güçünü artık kaybettiği iddialarını bosa çıkardı.

68 Mayıs direnişi, revizyonizmin sınıf işbirlikçisi yüzünü 10 milyonların eylemiyle açığa çıkardı. Fransız revizyonist partisi ve denetlediği sendika aygıtları yıllardır Kruşçev revizyonizminin izinde yürüyordu. O zamandan bu partinin önderliğinde bulunan Waldeck Rochet, Jacques Duclos Stalin'e küfür kampanyasının en önde gelenleri oldular. Onlar, Kruşçev'in yolundan ilerleyip proletarya diktatörlüğünden çok tan vazgeçmişlerdi. Tekelci devlet cihazının şiddete dayanan devrimle parçalanması, onlara göre "Stalinist bir vahşetti" "Barışçı geçiş" ve "parlamenter yol" safsataları Fransız revizyonistlerinin uzun zamandır yayıp durdukları burjuva görüşlerdi. İşte bu revizyonist önderlik, işçi sınıfının kendiliğinden gelişen işgal ve grev eylemini engellemek için her yo

Dev.sa.7.sü.1'de

SINIF MÜCADELESİ DÜNYASINDAN

25 Mayıs Afrika Kurtuluş Günü. Afrika halkları kesin kurtuluş yolunda elde silah iç gericilere ve emperyalistlere karşı çarpışarak zafere ilerliyorlar

* 25 Mayıs, Birleşmiş Milletler tarafından Afrika Kurtuluş Günü olarak ilan edilmiştir. Rodezya ve Güney Afrika'da nüfusun beşte birinden azını oluşturan ırkçı beyaz azınlığın Afrikalı halk üzerindeki ırk ayrımı (Aparteid) ve katliam siyaseti, dünyanın bağımsızlık ve özgürlük yanlısı bütün güçleri tarafından kınanmaktadır. Liberia Cumhurbaşkanı William Folbert, nisan ayı içinde şunları söylemiştir: "Afrikalılar, Afrika Birliği'nin bölünmesini önlemek üzere ellerinden gelen her şeyi yapmalı ve Afrikalıların işbirliğini engellemeye çalışan bütün gerici güçlere karşı çıkmalıdır. Afrikalılar, özgürlük va bağımsızlığa karşı çıkan gerici ve yeni sömürgeci kuvvetlerin uşakları haline gelmemelidir." Liberia Cumhurbaşkanı, daha sonra Güney Afrika'daki ırkçı rejimin Afrika halklarına karşı izlediği gerici siyaseti ve ırk ayrımını şiddetle mahkum etmiştir.

* ZAİRE'de Şaba eyaletinde Kübalı askerlerin de içinde bulunduğu müdahaleden sonra Fransız emperyalistleri, Belçikalılar askeri birliklerle müdahale ettiler. Zaire'nin çok zengin maden yataklarını paylaşmak ve bölgede etki alanları yaratmak için bütün emperyalistler Afrikalı halkı katlediyor ve birbirine kırdırıyorlar. Bütün emperyalist güçlerin Zaire'deki işgalci kuvvetleri kovulduğu zaman bölgenin Afrikalı halkı kendi yolunu kendisi çizecektir.

* DOMİNİK'te Amerikan emperyalizminin yetiştirmesi faşist subaylar seçimlere müdahale ederek sandıklara el koydular. Bugünkü baskıcı ve emperyalist yanlısı hükümete muhalefet eden bir siyasei adamının seçimleri kazanmakta olduğunu gören Pentagon beslemeleri, seçim sonuçlarını "sırası geldiğinde" ilan edeceklerini belirttiler. Amerikan emperyalizmine bağımlı yarı-sömürge ülkelerde bu seçim güldürüsü ancak işbirlikçi rejimlere karşı olunmazsa sürdürülen bir emperyalist ve gerici oyundur. Halk, emperyalist uşağı hükümetlere karşı tavır aldığında faşist ordu her zaman müdahaleye hazırdır. Dominik halkı, bu deneyle gerçek kurtuluşunun iç gericiliğe ve emperyalizme karşı silahlı mücadele yolu olduğunu bir daha görmüştür.

* PERU'da halk kitleleri zamlara karşı büyük mücadelelere atıldılar. Genel grev ve gösteriler dalgası bütün ülkeyi kapladı. Peru'da "kapitalist olmayan yol"dan giden ve Kruşçev revizyonistlerinin "ileri demokratik düzeni"ni uygulayan sözde solcu bir faşist cunta yönetimdedir. Cunta, sıkıyönetim ilan etmiş, yüzlerce madenci ve göstericiyi tutuklamıştır. Önümüzdeki günlerde yapılacak seçimler belirsiz bir tarihe ertelenmiştir. Başta işçi sınıfı olmak üzere Peru emekçileri, sahte halkçı cuntanın bütün baskı ve terörüne rağmen, zamların geri alınması ve daha iyi hayat şartları için mücadeleyi yoğunlaştırmaktadır.

Marksizm-Leninizm ve devrim uğruna samimiyetle savaşan devrimcilerin tek bir parti çatısı altında toplanmasının önündeki engel: Küçük burjuva grup şefleri, grupçuluk ruhu ve onların sözde siyasi çizgileri

HALKIN YOLU ŞEFLERİNİN TİKP'YE İLTİCALARI VE İTİRAFLARINDAN ÇIKAN DERSLER ÜZERİNE BİR KERE DAHA

1971 döneminden sonra ülkemiz de siyasal gelişme hızla yükseldi. Dünya kapitalizminin genel bunalımına bağlı olarak ülkemizde de yığınların mücadelesi ve burjuva, faşist, revizyonist, gerici ideolojilerin etkisinden kurtulma süreci hızlandı. Uluslararası ve ulusal planda sınıf mücadelesinin keskinleşmesine paralel olarak bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de Marksizm-Leninizm gelişiyor, güçleniyor.

Henüz sosyalist mücadelenin, Marksizm-Leninizmin ülkemizdeki işçi sınıfı hareketi ile bütünleştiğini söyleyemeyiz. Hatta bu açıdan oldukça geri bir seviyede olduğumuzu söylemek gerekir. Ancak ülkemizde sosyalist hareketin hızlı bir gelişme içinde olduğunu da vurgulamamız gerekiyor.

1971 döneminden sonra ülkemiz de birçok devrimci bu dönemin ders lerine kararlılıkla eğildiler. Bu dönemin tecrübelerini özetlediler. Ve şu ortak sonuca ulaştılar: Devrim yapmak istiyorsak, modern revizyonizme ve sağ ve 'sol' oportünizme karşı mücadeleyi yükseltmeli, Marksizm-Leninizme kararlılıkla sarılmalıyız. Bu yoldan ayrılmamalıyız, daima Marksizm - Leninizmde sebat etmeliyiz. Devrimi gerçekleştirmek istiyorsak, Marksizm-Leninizm temeli üzerine kurulmuş bir ihtilalci proletarya partisini inşa etmeliyiz. Devrim kitlelerin eseridir, kitleleri seferber etmeli, yığınları eğiterek onlarla bir leşmeli ve devrimi uzun süreli bir mücadele olarak almalı, bugünden yarına bir mesele olarak görmemeli yiz.

1976'dan bu yana uluslararası işçi sınıfı hareketi içinde yeni bir mücadele ortaya çıktı. Uluslararası işçi sınıfı hareketinin saflarında "Üç Dünyacı" yeni oportünizm ortaya çıktı ve Marksizm-Leninizm ile yeni oportünizm arasında mücadele keskinleşti. Ülkemizde birçok devrimci, ayrı ayrı gruplar, örgütler içinde olmalarına rağmen Marksizm-Leninizm safında yer aldılar, bu mücadelede uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisini savundular ve şanlı Arnavutluk Emek Partisi önderliğinde, uluslararası ve ulusal planda süren bu mücadelede onlar yer alırken bütünüyle samimiydiler.

1971 döneminin özeleştirisinden sonra ülkemizde proleter devrimciler, gelişmenin tarihi özelliklerini tespit ettiler ve parti inşasını aynı zamanda ülkemizde proleter devrimci bir potansiyel taşıyan bütün gruplar içindeki samimi ve dürüst devrimcilerin tek bir parti çatısı altında toplanmasına bağlı olduğunu tespit ettiler. Onlar proleter devrimcilerin birleştirilmesini bir görev olarak önlerine koydular ve bu uğurda uzun mücadeleler verdiler.

Proletaryanın azami ve asgari programı ve siyasi çizgisi, en temel siyasetleri uzun bir mücadele süreci içinde netleşti. Bunun ortaya konabilmesi için modern revizyonizme, sağ ve 'sol' oportünizme, ülkemiz sol hareketi üzerinde 50 küsür yıldır egemen ve etkin olan sağ oportünist çizgiye ve bunların proleter devrimci hareketteki ve proleter devrimci gelişme içinde olan hareketler üzerindeki etki ve kalıntılarına karşı uzun ve kapsamlı bir mücadele verilmesi gerekti.

Devrimci proletaryanın mücadele platformunun ve temel siyasetlerinin henüz yeterince netleşmediği şartlarda bu durum bütün proleter devrimcilerin tek bir parti çatısı altında birleşmelerini belirli ölçüde zaafa uğratıyordu ve bu adımın aşılması gerekiyordu.

Ancak tek parti çatısı altında birleşmenin önündeki engel sadece bu muydu? Elbette hayır.

Marksizm-Leninizm ve parti uğruna, devrim uğruna samimiyetle mücadele eden devrimciler, birçok mücadelede omuz omuza yer alan, mücadeleyi ortaklaşa omuzlayan, hatta birçok mücadelede bir ve tek siyasi platform (örneğin seçimler sırasındaki platform) temeli üzerinde ortaklaşa mücadele edebilen devrimciler, neden tek bir parti çatısı altında bir araya gelemiyorlar?

Bunun tek nedeni birleşme platformu olan azami ve asgari programın henüz yeni netleşmiş olması mıdır? Elbette hayır.

Mücadelenin henüz bütünüyle proleter bir temele oturmadığı, sosyalizm ile işçi sınıfı hareketinin henüz büyük ölçüde ayrı ayrı yürüdüğü, birlik ruhunu ve disiplini mücadelenin saflarına taşıyacak olan proleterlerin henüz mücadelede yeteri kadar yer almadığı, devrimci hareketin sınıf kökeninin esas olarak küçük-burjuva olduğu ve bu yüzden grupların ve grup rekabetçiliğinin varlığına imkan veren şartlarda; küçük-burjuva grup şefleri ve onların suni olarak oluşturduğu ayrılıkçı siyasi çizgiler, bütün dürüst devrimcilerin tek bir parti çatısı altında toplanmasının engelleyen esas etkenlerden birini oluşturmaktadır. Sınıf mücadelesi tecrübesinin ve siyasi - ideolojik seviyenin düşük olduğu şartlarda bu unsurlar Marksizm-Leninizm ve devrim uğruna samimiyetle savaşan birçok devrimciyi etkileyebilmekte, grupçuluğu körükleyebilmekte, kendi gruplarını koruyabilmekte ve birliği engelleyebilmektedirler.

Esas büyük çoğunluğunu dürüst devrimcilerin, Marksizm-- Leninizm ve devrim yolunda mücadele eden samimi militanların oluşturduğu "Halkın Yolu" siyasetinin oportünist, küçük-burjuva şeflerinin "Aydınlık-TİKP" tekkesine ilticaları sırasındaki itiraflarından ve günah çıkarmalarından ortaya çıkan derslerden biri de budur.

İTİRAFLARIN ORTAYA KOYDUĞU DERSLER

"Halkın Yolu"nun "TİKP" tekkesinin postuna yüz süren şefleri şöyle diyorlar: "Suni ayrılıklar körükledik, suni siyasetler oluşturduk. Düşmanlıklar körükledik. Tekkecilik ruhuyla, küçük-grup zihniyetiyle, grupçuluk ruhuyla davrandık."

Bunlar bugün elbette doğruyu kavramış ve kendilerini düzeltmiş değillerdir? Davranışları bunun en açık delilidir. Bu sözleri de bir özeleştiri değil, "TİKP" önünde "günah çıkarırken" ortaya çıkan samimi itirafları, gerçeklerdir.

Bu küçük-burjuva şefler bugün elbette "Biz birçok devrimcinin TİKP'ye katılmasını engelledik" diyecekler. Ama gerçekler böyle midir? Elbette hayır. Çünkü "Halkın Yolu"nun esas büyük çoğunluğu onlarla beraber gitmedi. TİKP'ye revizyonist "Üç Dünya Teorisi"ne ve oportünist küçük-burjuva şeflere karşı tavır aldı, onları aralarından attı.

Ortaya çıkan gerçek, onların "birçok devrimcinin TİKP'ye gitmesinin önünde engel oldukları" değil, grupçulukları ile, suni siyasetleri ile, körükledikleri grup rekabetçiliği ve düşmanlıklarla aslında birçok dürüst devrimciyi kendilerine alet ederek proleter devrimcilerin tek bir parti çatısı altında toplanmalarının önünde engel olduklarıdır.

TAKLİTÇİ KÜÇÜK-BURJUVA ŞEFLER-ISMARLAMACI YAZARLAR

"Halkın Yolu"nun "TİKP"ye iltica eden ileri gelenleri; fikirleri, eylemleri ve kökenleri ile bütünüyle küçük-burjuva şeflerdi.

Bunlar revizyonizmi ve oportünizmi hayatlarının hiç bir döneminde aşamamamışlardı. Proleter devrimcilerin 1971 dönemini eleştirerek kendilerini aştıkları, Marksizm-Leninizm yolunda ilerledikleri ve birçok dürüst devrimcinin Marksizm-Leninizm ve devrim yolunda mücadeleye katıldığı şartlarda; bunlar bu gelişmeye kapılarak ve ondan kariyer ve mevki için istifade etmeye çalışarak ortaya atıldılar.

Proleter devrimci hareketteki gelişmeleri, onun arkasından adım adım ve özünü kavramadan, kendilerini değiştirmeden sadece taklit ettiler. Siyasi gelişmelere, pratik adımlara vb. baktığımızda bunların proleter devrimci hareketin peşi sıra gelen kaba, fırsatçı takipçiler olduklarını kolayca görebiliriz.

1971 döneminin özeleştirisi sonrasında, bunlar da sözde bir özeleştiri kampanyası başlattılar. O zaman proleter devrimci harekete katılmak istediklerini söylemişlerdi. Ancak onlara geçmişte THKP-C saflarında yer alan birçok dürüst devrimciyi kazanmaları gerektiği bunun için mücadele vermeleri gerektiği söylenmişti. Bunlar bunu iyi niyetle ve bir görev olarak almadılar, aksine fırsat bildiler.

Özeleştiri ve 1971 döneminin değerlendirmesi meselesinde başlangıçta -her meselede olduğu gibi- bir ara akım oluşturdular.

Proleter devrimci hareketin bir dergi yayınlamasından sonra bunlar da kendilerine derhal bir dergi çıkardılar. Kitlevi bir gazeteyi derhal bunların taklidi izledi.

Her temel meselede proleter devrimci hareketi kabaca taklit ettiler, ancak suni ayrılıklar icad etmeyi ve yaymayı da ihmal etmediler.

Halkın Kurtuluşu, modern revizyonizme ve sosyal—emperyalizme karşı mücadele bayrağını kaldırdığında, bunlar bu meselelerin yüksek sesle bağırılmaması gerektiğini, çünkü Dev-Genç tabanının bundan rahatsız olduğunu söylüyorlardı. Daha sonra ise "Halkın Sesi" ile keskinlik yarışına girdiler, bu konularda teorik keşmekeşler yarattılar, MC iktidarının sosyal-emperyalizmin uzantısı olduğunu iddia etmeye kadar vardırdılar.

Bunların esas niyetleri, proleter devrimci bir gelişme yolunda ilerlemek değil, proleter devrimci hareketteki gelişmeleri taklit ederek, istismar ederek, kendilerine devrim isteyen, devrim ve Marksizm-Leninizm yolunda mücadele eden dürüst devrimcilerden bir grup oluşturmak, mevki ve ünvan sahibi olmaktı.

İşte revizyonizm ile Marksizm-Leninizmi birleştirmeyi hedefleyen suni siyasi çizgilerini, "Halkın Yolu" platformunu ve siyasi çizgisini -elbette kendi sınıf temellerinin bir sonucu olarak- esasta bu niyetle formüle ettiler.

Bunlar proletaryanın yol arkadaşlarıydılar. Ancak bu kadarını tespit etmek yetmez, asıl özellikleri olarak onlar, parti ve birlik düşmanı küçük-burjuva kariyerist şefler, ısmarlamacı Suslov'lardı.

SÖZDE "İDEOLOJİK MÜCADELE"

Bu kişiler devrimci pratikleri ile değil, kulaktan dolma veya kitabi bilgileriyle ortaya atıldılar. Doğmatizmi, siyasete süs olarak yaklaşmayı, entellektüelizmi körüklediler. İdeolojik-siyasi seviyenin düşük, sınıf mücadelesi tecrübesinin geri olduğu şartlarda birçok dürüst devrimcinin gözünü boyayabildiler, sözde teorik lafazanlıklarla kafasını karıştırabildiler.

Siyasi netliğin, sınıf mücadelesi şartları içerisinde henüz yeterince sağlanamamış olduğu, proletaryanın azami-asgari programının ve siyasi eylem çizgisinin henüz yeterince net bir şekilde oluşmamış olduğu şartlarda; bu küçük-burjuva şefler, bütün teorileri işlediler. Sahte bir teorik ayrılıklar dizisi yarattılar. Kitabi, entellektüel sözde bir ideolojik mücadeleyi körüklediler. Doğmatizmi ve dar deneyciliği körükleyerek samimi devrimciler arasında sözde uzlaşmaz ayrılıklar yarattılar. Oysa uzlaşmaz olan tek şey, onların grupların başındaki varlığı ile, bütün devrimcilerin tek bir parti çatısı altında toplanması görevi idi.

Bunlar, gruplarını ve grupları içindeki mevkilerini devam ettirebilmek üzere siyasi mücadeleye hizmet etmeyen, birliğe hizmet etmeyen, sözde bir "ideolojik mücadele"yi körüklediler. Onlar için mücadele edilmesi gereken baş ideolojik düşman her dönemde revizyonizm ve oportünizm değil, proleter devrimci gruplardı. Bölücülüklerini devam ettirebilmek üzere, birlik için sözde "ilkeler" öne sürdüler, proleter devrimci hareketi "ilkesizlikle" suçladılar.

ŞEFLERİN GÖREVİ: BİRLİĞE KARŞI MÜCADELE

Bunlar daima kendi dışındaki gruplara, özellikle proleter devrimci harekete karşı gruplarının safında ilkesiz bir düşmanlık, küçük-burjuva bir rekabet körüklediler.

Proleter devrimcilerin birliği görevine -tabanın zorlamasıyla-sözde en fazla sarıldıkları dönemlerde bile, Halkın Kurtuluşu düşmanlığı yaymayı ve körüklemeyi bir an bile elden bırakmadılar. Tam bir küçük-burjuva aydın sorumsuzluğu ile hareket ettiler.

Sınıf mücadeledelesi pratiğinden kopuk olarak sürdürdükleri, körükledikleri sözde "ideolojik mücadele", grupçuluğun ve gruplararası rekabetin küçük-burjuva yöntemlerle körüklenmesi; devrim ve Marksizm-Leninizme yürekten bağlı, samimi birçok militanda derin izler bıraktı. Bunları birbirleriyle rekabet eden, birbirlerine düşmanlık besleyen kişiler haline getirdi. Bir araya gelmelerini engelledi.

Küçük-burjuva şefler bir yandan proleter devrimcilerin birliğinden sözde dem vururken; diğer yandan grupları içinde diğerlerini hor görme ruhunu, burnu büyüklüğü yaygınlaştırıyor, birçok dürüst devrimciyi bu şekilde eğitiyorlardı.

Küçük-burjuva kökenin yaygın olduğu uygun şartlarda, bu şefler, küçük-burjuva aydın ruhunu sürekli olarak gıdıkladılar. Bunların proleterleşme diye bir meseleleri olmadı. Aksine küçük-burjuva tabiatı, özellikle bireyciliğin bir yansıması olan grupçuluğu ve rekabetçiliği, saflarında sürekli körüklediler.

Proleter devrimci hareketin birlik çağrılarına daima samimi olmayan cevaplar verdiler. Birlik için yapılan mücadeleyi küçüksediler. "Kendi gücüne güven" adı altında birliği karaladılar. Birlik isteyenlerin zayıf olduğunu iddia ettiler.

Teorik bir keşmekeş yaratarak ve sözde "ilkeler" öne süerrek, birlik görevini öne koyan proleter devrimci hareketi "ilkesizlikle" suçlamaya giriştiler.

Önce siyasi birlik gerekir diyorlardı. Eylem birliği diyorlardı. Ancak siyasi birliği engellemek üzere ideolojik mücadeleyi kör dövüşüne döndürüyorlardı. Eylem birliğini engellemek üzere ise grupçuluğu yaygınlaştırıyorlardı. Onların slaganı "Hep biz, hep biz" di.

"Bütün proleter devrimciler tek bir parti çatısı altında toplanmalıdırlar" diyen proleter devrimci hareketi, Halkın Kurtuluşu'nu grupçulukla suçladılar. Onları yutmak istiyor diye göstermeye çalıştılar. Çünkü onların tek bir parti çatısı altında toplanmak diye bir niyetleri zaten yoktu. Onlar için tek şey kendi grupları, kendi mevkileriydi.

YANLIŞLARIN TEKRARLANMASINA MÜSAADE EDİLMEMELİDİR

"Halkın Yolu"nun küçük-burjuva şeflerinin itiraflarından ortaya çıkan gerçekler, alınması gereken dersler kısaca işte bunlardır.

Bir kere daha tekrar etmek gerekirse, bugüne kadar "Halkın Yolu" saflarında yer almış olan dürüst devrimcilerin bugün yapmaları gereken şey: "Üç Dünyacı" oportünist küçük-burjuva şeflere karşı verdikleri ve onların saflardan atılması ile sonuçlanan mücadeleyi, ortaya çıkan gerçekleri kavrayarak ve aynı yanlışların tekrarlanmasına müsaade etmeyerek, proleter devrimcilerin Marksizm-Leninizm temeli üzerinde birleşmesi ve tek bir parti çatısı altında toplanması mücadelesine bağlı olarak geliştirmeleridir.

Şimdi gelinen yerde bazı kişiler yakın tecrübeden hiç bir ders çıkarmamakta ve adeta "Halkın Yolu"nun eski şeflerinin yolundan yürümekte ısrar etmektedirler.

"Devrimci Halkın Yolu" -41 olarak çıkarılan dergide yer alan düşünceler işte bu yanlışları ortaya koymaktadır. Bu dergide tek bir parti çatısı altında birleşmek, küçük-burjuva şeflerin sahte çizgisini ve ortaya koydukları sözde ayrılıkları gözden geçirerek reddetmek vb. meselelerden hiç bahis yoktur.

Aksine, sanki "Halkın Yolu" platformu ve siyasi çizgisi başından beri "Üç Dünyacı" değilmiş gibi, bu çizginin belirleyicileri bizzat küçük-burjuva oportünist şefler değilmiş gibi, "41. sayıdan sonra "Üç Dünyacıların" dergiyi gasbettiklerinden demvurulmaktadır. "Proleter devrimci hareketin Marksist- temelini netleştirmek ve geliştirmekten" demvurulmaktadır.

"Halkın Yolu"nun çizgisi kastedilerek, "İnkarcı olmamalıyız, proleter devrimci hareket Marksist bir temele sahipti" türünden şeyler söylenmektedir.

Hayır, ortada Marksist bir temel değil, sadece oportünist şefler tarafından vaazedilmiş suni, ortayolcu siyasi çizgi vardır. Ve bu reddedilmelidir. Ortada sarılınması gereken şey "Halkın Yolu" saflarında bugüne kadar yer almış birçok devrimcideki Marksizm-Leninizm ve devrim yolunda mücadele isteğidir.

"Devrimci Halkın Yolu-41" olarak çıkarılan derginin bütünü esas olarak ne pahasına olursa olsun "Halkın Yolu"nu yaşatmak amacını güdüyor. Bu ise küçük - burjuva şeflerin yolundan yürümekle aynı anlama gelir.

Bu kişiler "daha bin yıl yaşama" ruhuyla dolu olmakla övünmemelidirler. Üstelik bu dergideki başyazıda ileri sürülen düşüncenin aksine, "Halkın Yolu"nun iflas ettiğini tespit etmek kötü değil, iyi bir şeydir. Çünkü bu iflas küçük-burjuva grupçuluğun iflasıdır ve tek parti çatısı altında birleşmenin başlangıcı olacaktır.

Bugün yapılması gereken şey, "Halkın Yolu" ruhunu körüklemek değil, olaylara bakarak dersler çıkarmaktır. "Halkın Yolu"nu bin yıl yaşatmak azmi ile hareket etmek değil; Marksizm-Leninizm ve devrim yolunda mücadele eden samimi devrimcilerin tek bir parti çatısı altında toplanmaması için -bugün gelinen yerde- hiç bir gerçek neden yoktur" anlayışıyla davranmak, bu anlayışı yaygınlaştırmak, herkesi bu anlayışla eğitmektir.

Küçük-burjuva şeflerin bir kısmı, proleter devrimci hareketin gelişmesi, yığınlarla birleşmenin ilerlemesi, uluslararası ve ulusal planda Marksizm-Leninizmin galebe çalması vb. şartlarda artık varlıklarını devam ettiremeyerek safların dışına atıldılar. "TİKP" tekkesinin postuna yüz sürdüler.

Bir kısmı ise hâlâ varlıklarını sürdürüyorlar. "Kendi gruplarını" ayrı tutmak, mevkilerini devam ettirmek için verdikleri "mücadelede" adım adım revizyonist bir çizgiyi daha da sistemleştiriyorlar. Şimdi Marksizmin en temel ilkelerinin abc'sinin tahrifine bile giriştiler.

Bunlar kendilerini tek "Marksist-Leninist" ilan ettiler. Geçmişi hayasızca sömürüyorlar. Birliği her yolla engellemeye çalışıyorlar. 1 Mayıs günü bunların esas nitelikleri bir kere daha gün ışığına çıktı. 300 kişi oldukları yerde horoz gibi kabarmaya çalışıyorlar. Kendi gruplarını gençlik örgütünden çekiyorlar. Bunlar da "Halkın Yolu"nun küçük-burjuva şefleri ile aynı iplikten dokunmuşlar.

Ama mücadele geliştikçe, kitleler, özellikle proleter kitleler mücadeleye katıldıkça ve onlar birlik ve disiplin anlayışlarını, parti ruhunu mücadeleye daha çok taşıdıkça, bu küçük-burjuva şefler saflardan bütünüyle defedilecekler dir. Birçok dürüst ve samimi devrimci gerçeği kavrayacak ve birlik sağlanacaktır.

Çünkü ülkede grupların ve grup çekişmelerinin, grupçu küçük-burjuva şeflerin varlığına müsaade eden bir dönem kapanmakta ve mücadelenin bugün geldiği yerde, siyasi netlik derinleştikçe yeni bir dönem, Parti günleri, bütün proleter devrimcilerin tek bir parti çatısı altında toplanacakları bir dönem açılmaktadır.

Marksizm-Leninizm ve devrim uğruna, Parti uğruna samimiyetle mücadele eden militanların ayrı ayrı kalmaları için -bugün gelinen yerde- hiç bir gerçek neden yoktur Ve birlik mutlaka sağlanacaktır.

Üç Dünyacı revizyonistlerin ve Avrupa emperyalist tekelci burjuvazisinin temsilcilerinin ortak toplantısı: Lizbon Konferansı

Geçtiğimiz hafta, 20-23 Mayıs tarihleri arasında Portekiz'in başkenti Lizbon'da bir konferans düzenlendi. Konferans "Rus Emperyalist Tehdidine Karşı Lizbon Konferansı" adını taşıyordu.

Konferansı düzenleyenlerin açıkladığına göre, bu konferansın hazırlığı iki yıldan bu yana devam etmekteydi. Konferansın düzenlenmesine aralarında Portekiz Komünist Partisi (M-L)'in bulunduğu Portekiz'deki değişik partilerden gelen "şahsiyetler" önayak oldu. Toplantı öncesihde bu toplantıya Avrupa'nın ve Afrika'nın değişik yerlerinden 50'ye yakın "siyasi şahsiyetin" ve parti yöneticisinin katılacağı açıklandı. Toplantıyı düzenleyenlerin açıkladığına göre, şu örgüt ve partiler toplantıya katılacaklarını açıkladılar: Portekiz Sosyalist Partisi, Portekiz Sosyal-Demokrat Parti, Portekiz Merkez Demokrat Partisi, İngiltere Muhalefet Partisi, İtalyan Hristiyan Demokrat Partisi, Fransız Merkez Demokratlar Birliği, Alman Hristiyan Demokratlar Birliğine mensup milletvekilleri.

Ayrıca toplantıya Fransa Millet Meclisi Askeri Komisyonu eski başkanı Raymond Eronnd da katıldı ve Rus emperyalizmine karşı bir konuşma yaptı.

Konferansa Aydınlık'ı temsilen de "gazeteci" Yıldırım Dağyeli katıldı ve bir konuşma yaptı.

Ayrıca TİKP Genel Başkanı Doğu Perinçek de konferansa bir dayanışma mesajı gönderdi.

Yukarıdaki anlatılanlardan da anlaşılacağı gibi "Rus Emperyalist Tehditine Karşı Lizbon Konferansı" ismiyle düzenlenen konferans üç dünyacı PKP (M-L)'nin önderliğinde düzenlenmiştir. Ve bu konferansa Avrupa tekelci burjuvazisinin bütün siyasi temsilcileri ve Avrupa emperyalist tekelci burjuvazisinin çıkarlarını savunan bütün partiler çağrılmıştır ve bunların bir kısmı konferansa katılmışlardır.

Konferansta yapılan konuşmalardan da anlaşıldığı gibi toplantıya katılan "Üç Dünyacı" revizyonist partiler ve Avrupa emperyalist tekelci burjuvazisinin temsilcileri "Rus emperyalizmine karşı ortak mücadele" konusunda anlaşmışlardır.

"Üç Dünyacı" revizyonistler ve onların sadık izleyicileri bugün dünyada baş düşmanın sadece Rus sosyal-emperyalistleri olduğunu söylemekte, ve Amerikan emperyalistleri de dahil olmak üzere emperyalist burjuvazinin, yerli egemen sınıfların ve ezilen halkların ve ulusların Rus sosyal-emperyalizmine karşı "dünya birleşik cephesinde" birleşmesi gerektiğini vaazetmekte, dünya proletaryasına ve ezilen halklara emperyalist burjuvazi ile ve yerli sömürücü egemen sınıflarla birleşmesini öğütlemektedir.

Ve onlar savundukları oportünist teoriye uygun olarak sürekli dünya proletaryasına karşı Avrupa emperyalistleriyle, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin egemen sınıflarıyla ve ABD emperyalistleriyle ortak bir platformda birleşmeye çalışmaktadırlar.

İşte "Lizbon Konferansı" böyle bir platformun bir ürünüdür ve dünya proletaryasına ve ezilen halklara karşı kurulan yeni bir tuzaktır. Konferansın tek eksik yanı ABD emperyalist burjuvazisinin temsilcilerinin çağrılmamış olmasıdır. Onlar da çağrılmış olsaydı veya konferansa katılmış olsalardı, "dünya birleşik cephesi" Lizbon'da somut olarak kurulmuş olurdu.

Baş düşman olarak sadece Sovyet sosyal-emperyalistlerini seçen, "Üç Dünyacı" revizyonistler, ABD emperyalistlerini, Avrupa emperyalistlerini, emperyalistlere bağımlı egemen sınıfları dünya proletaryasının ve ezilen halkların gözünden saklamaya çalışmakta, ve Avrupa'da sınıf mücadelesi barikatlarına atılan proletaryanın karşısında, bütün dünyada emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve yerli egemen sınıflara karşı yükselen ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarının karşısında yer almaktadırlar.

Lizbon'da "Rus emperyalizmine karşı" kurulduğu söylenen ittifak, aslında, Avrupa proletaryasına, ezilen halkların ve ulusların kurtuluş mücadelesine karşı kurulmuş bir ittifaktır.

Bugün "Rus emperyalizmine karşı" kurulduğu söylenen bu tip ittifaklara karşı, Avrupa proletaryası sınıf mücadelesi bayrağını daha da yükseklere çekerek, ezilen halklar ve uluslar da emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve yerli gericiliğe karşı ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi barikatlarında daha yoğun bir şekilde kenetlenerek cevap vermektedir.

Dünya proletaryası ve ezilen halklar "Üç Dünyacı" revizyonistlerin öğütlediği gibi emperyalistlere, emperyalist burjuvaziye ve yerli sömürücü egemen sınıflara değil, kendi gücüne ve çelikten birliğine dayanmaktadır. Sadece sosyal-emperyalizme karşı değil, aynı zamanda ABD emperyalistlerine, diğer emperyalistlerin sömürü ve talanına ve yerli gericilerin ekonomik ve siyasi egemenliğine karşı da mücadele etmektedir, devrim yapmak için mücadele etmektedir.

Bugün dünya proletaryası ve ezilen halklar, "Üç Dünya" revizyonistlerinin gösterdiği karanlık yoldan değil, Marksizm-Leninizmin aydınlattığı ışıklı yoldan yürümektedir. Emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve yerli gericiliğe karşı birliğini ve mücadele azmini her geçen gün pekiştirmektedir.

Proletaryanın ve ezilen halkların önüne çekilmeye çalışılan sahte barikatlar yıkılmaya mahkumdur.

Ne Lizbon Konferansı kararları, ne de başka konferanslar, ezilen halkları ve Avrupa proletaryasını ABD emperyalistlerinin, Avrupa emperyalist tekelci burjuvazisinin ve yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerdeki sömürücü egemen sınıfların "yedek gücü" haline getiremeyecektir.

Dünya işçileri, ücretlerin dondurulması girişimleri, fiyat artışları karşısında mücadeleye atılıyor

● Türkiye işçi sınıfı ücretlerin dondurulmasına izin vermeyecektir

İşçi ücretlerinin dondurulması, tekelci burjuvazinin bütün kapitalist, revizyonist ülkelerde uygulamaya çalıştığı bir baskı ve sömürü tedbiridir. Kapitalist dünyanın günümüzdeki buhranı, 2. Dünya Savaşı'ndan sonraki en derin buhrandır. Üretim düşüyor, iflaslar artıyor, Fiyat artışları, hayat şartlarının ağırlaşması hızlanıyor. Tekelci burjuvazi, ücretlerin dondurulmasıyla buhranın yükünü işçi sınıfına yıkmaya çalışıyor. Uluslararası mali sermayenin örgütü IMF (Uluslararası Para Fonu) batılı emperyalist blok içindeki ülkelere ücretlerin dondurulmasını dayattı.

Ücretlerin, dondurulması ve fiyat artışlarına karşı birçok ülkede geniş kitleler grev ve diğer mücadele biçimlerine başvurdular. Peru'da ücretlerin dondurulmasına karşı milyonlarca işçi greve gitti. Sözde "halkçı" geçinen faşist cunta sıkıyönetim ilan etti. Buna rağmen onbinlerce emekçi, grev sürerken gösteri ve yürüyüşlere giriştiler. İşçiler, zamların geri alınmasını ve ücretlerin dondurulma kararının kaldırılmasını istiyorlar.

Geçen sene Mısır'da onbinlerce emekçi, zamların geri alınması için yürüyüş ve gösteriler yaptı. Gerici Enver Sedat rejimi gıda maddelerine yaptığı zamları geri almak zorunda kaldı.

Binlerce Madridli hızla yükselen yiyecek fiyatlarını protesto ediyor

Polonya ekonomisi, Sovyet sosyal-emperyalizminin ve diğer emperyalistlerin içine düştüğü buhranın içindedir. 1970 yılında gıda maddelerinin fiyatlarının artırılması ve ücretlerin dondurulması üzerine onbinlerce liman işçisi greve gitti. Varşova paktı kuvvetleri işçilere saldırınca grev büyük bir direnişe dönüştü. Zamlar geri alındı, hükümet istifa etmek zorunda kaldı.

1976 yılında Polonya'da gıda maddelerinin fiyatlarının artırılması üzerine işçiler ayaklandı. Radom şehrindeki ayaklanmada faşist polis onlarca işçiyi katletti.

Japonya'da toplu sözleşme mevsimi ilkbahardır. Şimdi onbinlerce işçi, ücret artışlarının sınırlandırılmasına karşı, fiyat artışlarına karşı daha iyi hayat şartları için grevde bulunmaktadır.

Kıbrıs'ta ekmek fiyatlarının artırılmasına karşı onbinlerce işçi, iş yavaşlatma ve grev eylemine girişti.

Türkiye işçi sınıfı, 15-16 Haziran'da, Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ne karşı büyük direnişler yapmış bir sınıftır. Yüzbinlerce işçinin yer aldığı bu grev ve direnişler kendiliğinden yapılmıştır. Sendika ağalarının engellemelerine rağmen yapılmıştır.

15-16 Haziranların, DGM Direnişlerinin yaratıcısı Türkiye işçi sınıfı her geçen gün kötüleşen yaşama koşulları ve işçi ücretlerinin dondurulması girişimleri karşısında dünya işçilerinin mücadele yolunu izleyecek ve gerek sendika ağalarının ve reformist CHP hükümetinin engelleme girişimlerine ve gerekse egemen sınıfların bütün kesimlerinin baskı ve saldırılarına rağmen mücadele barikatlarına atılacaktır. İşçi ücretlerinin dondurulmasına ve yaşama koşullarının daha da kötüleşmesi için alınan "tedbirlere" izin vermeyecektir.

İşçi sınıfı bu mücadele içinde proleter devrimci hareketin bayrağı altında daha büyük bir oranda toplanacaktır.

Proleter devrimciler ve proleter devrimci işçiler, işçi sınıfı arasındaki propagandayı bu yönde yoğunlaştırmalı ve bu mücadeleye önderlik etmeye hazırlanmalıdırlar.

Peru işçi sınıfı zamlara ve yaşama koşullarının kötüleşmesine karşı mücadele barikatında...

Sendika ağaları, işçi sınıfına karşı egemen sınıfların hizmetinde

Ecevit ücretlerin dondurulması gerektiğini defalarca ve açıkça dile getirdi. Ecevit'in Halil Tunç'la görüşmesi bu yolda atılan bir adımdır. Reformist CHP hükümeti, emperyalistlerin ve egemen sınıfların buhranını işçi sınıfına iyice yüklemek için sendika ağalarıyla ortaklaşa çalışıyor.

Egemen sınıfların bazı kesimleri, Ecevit'e "hayranlığını" gizleyemiyor. Tercüman ve Hürriyet yazarlarının övgüleri, reformizmin faşist diktatörlüğün koltuk değnekliği görevini başarıyla sürdürdüğünün kanıtıdır. Demirel hükümetleri ücretleri dondurmak gibi yükleri, emekçi kitlelerin mücadelesi karşısında gündeme getiremedi. Geçen yıl işçilerin, köylülerin haklarının ateşli savunucusu gibi geçinen Ecevit, şimdi ücretleri dondurmaya hazırlanıyor. Egemen sınıfların daha kurnaz bazı temsilcileri ise, Ecevit'in kapalı kapılar arkasında sendika ağalarıyla anlaşmasını öğütlüyorlar. Ecevit'in Halil Tunç ile görüşmesi işte bu öğütler doğrultusunda tezgahlandı.

Türk-İş'in sendika ağaları ücretlerin dondurulması tezgahını aylar-dır hazırlıyorlar. Yol-İş federasyonu Başkanı CHP'li Halit Mısırlıoğlu daha şubat ayında "işçi sınıfı milli ekonomi için kemerleri sıkmaya hazırdır" dedi. Burjuva yazarların övgüsü Mısırlıoğlu gibilerini hemen göklere çıkardı. Aradan fazla zaman geçmeden Amerikan beslemesi Halil Tunç "işçi sınıfı üzerine düşen fedakarlığı yerine getirecektir" dedi. Baştürk ve DİSK yönetimi, defalarca "bu halkçı hükümeti kayıtsız şartsız desteklediklerini" belirttiler. İşte bugün bu sendika ağalarının işbirliğine güvenen Ecevit, ücretleri dondurmaktan açıkça söz edebiliyor. Demireller ve Türkeşler, hem Türk-İş, hem DİSK'in faşist, revizyonist sendika ağalarını böylesine yanına alamıyordu. Emperyalistler ve egemen sınıfların ücretleri dondurarak kendi buhranlarını işçi sınıfına yükleme tedbiri de reformist CHP'ye tezgahlatılmıştır. Bu anlamda sendika ağalığına karşı mücadele faşist diktatörlüğe karşı mücadelenin parçasıdır.

Sendika ağaları zaman zaman ücretlerin dondurulmasına karşı olduklarını da söylüyorlar. Bütün bu sözler faşist demagoji ve reformist yalanlar çerçevesindedir. Ücretleri dondurma oyununun parçasıdır. Faşist diktatörlüğe ve reformizme karşı sanki işçi sınıfının haklarının savunucusu gibi görünen sendika ağaları, gerçekte işçi kitlelerinin girişeceği eylemlerin önünü almaya çalışıyorlar. Faşist Halil Tunç "ücretlerin dondurulmasına izin vermeyeceğiz" derken iki ay önce "işçi sınıfının fedakarlığından" söz ettiğini unutturabilir mi? Ya son görüşmede Ecevit'le neleri tezgahladı? Halil Tunç 1975'te de "genel grev" gibi büyük laflar etti. I.MC hükümetine karşı kitlelerin nefretinin savunucusu gibi göründü. Sonunda yapılan grev, binlerce tekstil işçisini işten attırdı. O sırada stokları birikmiş olan tekstil sanayi patronları buhranını işçilere yükledi. Ege bölgesinde onbinlerce işçi, aylarca aç kaldı. Aynı Halil Tunç, 1976 yılında DGM'lere karşı bütün Türkiye'de, hatta Almanya'da genel grev yapacaklarını defalarca duyurdu. Bugün olduğu gibi o sırada da, emekçi kitlelerin mücadelesini yatıştırmak amacını güdüyordu. Nitekim DGM yasası Meclis'e geldiğinde Halil Tunç suspus oldu. Ne genel grev kaldı, ne büyük direniş! İşçi kitleleri bu faşist sendika ağasını ve benzerlerini gittikçe daha iyi tanıyor. Halil Tunç, Amerika'da özel eğitim görmüş, işçi düşmanlığında kaşarlanmış kurnaz bir sendika ağasıdır. 1950'lerde Amerikan emperyalizminin desteğiyle, CIA'nin denetlediği bir eğitim programından geçerek Seyfi Demirsoy'la birlikte işçi sınıfının sendikal hareketini dizginlemek göreviyle yükümlenmiştir. İşte bugün de bir yandan sözleriyle en geniş kitlelerin haklarının savunucusu gibi görünüyor. Diğer yandan Ecevit'le kapalı kapılar ardında ücretlerin dondurulmasını tezgahlıyor.

Benzer biçimde Baştürk ve DİSK yönetimi de sözde ücretlerin dondurulmasına karşı çıkıyor. Ancak, Ecevit'in 18 Mayıs genel direnişine karşı egemen sınıfların ağzıyla açık saldırısından sonra dahi hükümeti desteklediklerini belirten gene onlardır. Reformist, revizyonist sendika ağaları hükümeti "halkçı iktidar"ın bir temsilcisi olarak görüyorlar. Zaten Ecevit'in yüzündeki maske de bu sahte halkçılıktır. Oysa ağır zamlar, vergiler ve nihayet ücretlerin dondurulması girişimleri, emperyalist tekellerin örgütü IMF'nın dayattığı tedbirlerdir ve egemen sınıfların çıkarlarını kollamaktadır.

Bazı sosyal-faşist sendikacılar ise hem vergi tedbirlerini açıkça onayladılar, hem de Ecevit'in sözleri karşısında tek kelime söylemediler. Onlar, Sovyet sosyal-emperyalizmine ve burjuvaziye uşaklık ruhuyla dolu sendika ağalarıdır. Haziran ayında Ecevit'in Moskova'ya yapacağı ziyarete kadar emperyalistlerin ve egemen sınıfların dayattığı bütün tedbirlere göstermelik de olsa muhalefet etmeme kararı almışlardır. Aralarındaki dalaşmaya rağmen DİSK yönetimindeki reformist ve revizyonist sendika ağaları, işçi sınıfının mücadelesi karşısında el ele vermişlerdir.

Türkiye işçi sınıfı, haklı talepleri için ve faşist diktatörlüğe karşı büyük mücadeleler vermiştir. Son yıllarda Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin kurulmasına karşı genel direniş bunun örneğidir. Sendikaları bütünüyle devletin boyunduruğuna sokma tedbirlerine karşı 15-16 Haziran direnişi bunun örneğidir. Mücadele azminin ve sömürücülere, zalimlere karşı nefretin keskinleştiği böyle günlerde sendika ağaları da eylemlerden yana gözükebilirler. **Ancak onların amacı, kitle hareketlerinin büyük boyutlara ulaşmasını engellemektir.** Sosyal-faşist Kemal Türkler, 15-16 Haziran 1970 direnişinde eylemin öncüsü gibi görünmeye çalıştı. Ancak yüzbinlerce işçinin nefreti faşist güçlerin saldırısını püskürtmeye başladığı zaman radyodan direnişi bırakma çağrısını ikinci gün yapan bir burjuva uşağıdır. DGM direnişinin de daha büyük boyutlar almasını engelleyen gene bu sosyal-faşist sendika ağalığıdır. Bugün de birkaç reformist, revizyonist, işçi kitlelerinin mücadelesini dizginlemek, faşist diktatörlüğe yönelen güçlü darbeler haline gelmesini engellemek için bazı eylemlerden yana olabilirler. CHP yönetimini "halk iktidarı" olarak tanıtan sendika ağalarının oyunları, tıpkı reformist yalanlar gibi açığa çıkmaktadır.

Ücretlerin dondurulmasına karşı işçi sınıfı, kendi öz gücüne ve emekçi halk kitlelerine güvenmektedir. İşçi sınıfının bugün temel mücadele biçimi grevdir. Diğer taleplerinin yanı sıra, ücretlerin dondurulmasına karşı "asgari ücretin yükseltilmesi" en geniş yığınlara talebidir. İşçi sınıfının daha yüksek ücretler, daha iyi çalışma ve hayat şartları için mücadelesi faşist diktatörlüğe karşı mücadelenin parçasıdır. Reformistler, her türden sendika ağaları, aralarındaki farklılıklara rağmen bu mücadelenin karşısındadırlar, ayakbağıdır. Milyonlarca işçi, sendika ağalarını yıkacak ve grev mücadelesi ile faşist diktatörlüğün saldırılarını boşa çıkaracaktır.

FABRİKADAN, ATÖLYEDEN SENDİKADAN

Dünya gazetesindeki basın emekçilerinin grevi

* DÜNYA GAZETESİ'nde çalışan emekçiler, toplu sözleşme görüşmelerinin kendilerinden habersiz sürüp gitmesi karşısında direnişe geçtiler. Direnişçi emekçilerin basın bildirisinde şunlar yazıyor: "Biz, Dünya Gazetesi çalışanları, Türk sendikal tarihindeki yeri ve bugüne kadar basın işkolunda çalışan işçiler adına ne yapıp yapmadığı herkesçe iyi bilinen Türk-İş Federasyonuna bağlı Basın-İş Sendikasında patronun zoru ile üye durumuna getirildik. 6 ayı aşan bir sürede toplu iş sözleşmesini iyi ya da kötü hiç bir sonuca erdirmeyen sendikaya ve sendikayı kendisine paravan ederek işçiyi sömüren patrona karşı haklı davamızı savunmak amacıyla direnişe geçtik."

* THY grevi, Bakanlar Kurulu tarafından 60 gün daha ertelendi. Bu karar, CHP hükümetinin işçi sınıfının talepleri karşısında egemen sınıfların doğrultusunda siyasetinin yeni bir örneğidir. THY emekçileri, faşizme karşı mücadelede reformist yalanları da parçalayarak haklı taleplerini elde edeceklerdir.

* TEMEL ENERJİ VE GALVANİZ SANAYİİ işçilerinin sendikaya girmek için mücadeleleri karşısında patron 40 işçiyi işten atmıştır. Türk Metal Sendikası Adana Şubesi yayınladığı basın bülteninde özetle şunlar yazılıdır:

"Yurt ekonomisine emeği ile hizmet eden, alın terini göz nurunu sermayeye feda eden ve bu verilerle çoluğunun çocuğunun geçimini temin eden işçiler Temel Enerji ve Galvaniz Sanayii'nde işverenin çağ dışı ve akıl almaz tutumu ile kanunların boşluğundan faydalanılarak sokağa atılmakta ve açlıkla karşı karşıya bırakılmaktadır. Öyle bir işyeri ki ilkel şartlarla işçi çalıştırılmakta, insan şeref ve haysiyetine yaraşmayan muamele edilmekte ve işçinin en tabii hakkı olan sendikalaşmaya yüz kızartıcı, utanç verici yollarla mani olunmaya çalışılmaktadır. Bu tutum bizleri haklı davamızdan yıldırmayacak ve işçilerin sendikalılaşması önlenemeyecektir."

* SEDEF TERSANESİ işçileri, sendikalaşma mücadelesinde işten atılan arkadaşlarını geri aldırmak için direnişe geçtiler. Bu tersane Sezai Türkeş-Fevzi Akkaya adlı kompradorların ve Sovyet-Doğu Alman donanımıyla inşa edilmiştir. Sağlık koşulları çok kötü. İş "kazalarına" karşı hiç bir önlem yok. Akord sistemi uygulanmaktadır. Böylece patronlar, daha kısa sürede daha çok işçi çalıştırıyorlar. İşçiler, birim saati üzerinden ücret alıyorlar. Tersanede toplam 300 işçi çalışıyor.

İşyerinde son zamana kadar örgütlü sendika, bütün Türkiye tersanelerinde bir tekel gibi yaygınlaşmış olan Türk-İş'e bağlı Dok Gemi-İş Sendikası idi. Bu sendika işçileri açıkça patrona sattı. Sendikanın bölge ve işyeri temsilciliği kongresinde, sendika başkanının desteklediği aday değil, işçilerden yana tavır alan demokrat bir kişi seçildi. Daha sonra temsilcilikten atıldı.

İşçilerin hoşnutsuzluğu büyüdü. DİSK'e bağlı Limter-İş gelince 250 işçi bu sendikaya geçti. Bunun üzerine patronlar, 30 işçiyi işten attılar. İşçiler arkadaşlarının atılmasını protesto etmek için Ankara Asfaltına çıktılar. Polis işçilere saldırdı. İşten atılan 30 işçi gözaltına alındı. Sedef Tersanesinde işçilerin mücadelesi sürmektedir.

Asgari ücret yükseltilmeli ve bütün işkollarına uygulanmalıdır

1978 yüzbinlerce işçinin toplu sözleşme yılıdır. Komprador burjuvazi yüzbinlerce ücretleri dondurma hayalleri görüyor. Sahte halkçı Ecevit, "aşırı" ücret artışlarını engelleyeceğini defalarca dile getirdi. Gerçekte, son beş ay içinde fiyatlar resmi verilere göre % 25 arttı. Bu geniş halk kitlelerinin tüketim maddeleri çok daha fazla pahalandı. CHP hükümeti, emperyalistlerin ve egemen sınıfların çıkarları doğrultusunda fiyatları devlet eliyle artırdı. Tren, deniz, otobüs gibi bütün ulaşım araçları % 100 pahalandırıldı. Sümerbank ürünlerine iki defa zam yapıldı. Süt ürünlerine, Et Balık Kurumu mallarına % 100 ve daha fazla zam yapıldı. Yüzündeki "halkçı" maskesini yırtıp atmış olan CHP hükümeti, son olarak halkın içtiği en kötü kalite çaya % 100 zam yaptı.

İşte bu fiyat artışları karşısında, aralık ayında tespit edilmiş olan 3300 liralık brüt asgari ücretin gerçek değeri çok düşmüştür. Resmi veriler alınsa dahi 3300 lira 2500 lira brüte düşmüş bulunmaktadır. Ecevit, komprador burjuvazinin çıkarlarını kolluyor ve "ücretlerin dondurulması" gerektiğinden söz ediyor. Fiyat artışları karşısında milyonlarca işçinin gerçek ücretinin iki yıldır iki kat düştüğünü gizliyor. Aralık ayından bu yana asgari ücretle çalışan yüzbinlerce işçiyi gittikçe daha aç, daha çıplak hale getirdiğinden hiç söz etmiyor. Üstelik CHP hükümeti, ikramiye, mesai gibi gelirleri de daha fazla vergileyerek işçilerin eline geçen net parayı daha da kesmeye hazırlanıyor.

Ecevit "aşırı ücret artışlarına" sert biçimde karşı çıkarken tüketim maddelerinde toptancı ve perakendeci kârlarını resmen bir kat artırdı. Peki bu kârların kaynağı nedir? İşçi sınıfı, ölmeyecek kadar bir ücret karşılığında çalışıyor. Bu ücretten kat kat fazla bir değer yaratıyor. Bir işçi ortalama 100-150 lira ücret alır, ama 1000-1500 liraya satılan mal üretir. Ücret, hammadde parası, enerji masrafı, makinaların yıpranması gibi paraları çıktıktan sonra geri kalana burjuvazi "kâr" adı altında el koyar. Sömürücü sınıfların iktidarda olduğu bütün toplumlar gibi Türkiye'de de fabrikaları elinde bulunduran burjuvazinin "kâr" dediği şey, işçi sınıfının yarattığı artı-değerin gasbedilmesidir. Bu nedenle ücret artışı Ecevit gibilerinin işçi sınıfına verdiği bir lütuf değildir. Son beş ay şu gerçeği bir daha gösterdi: İşçi sınıfı, daha yüksek ücret ve daha iyi çalışma koşulları için mücadelede ancak kendi gücünü kullanarak bazı haklar alıyor. Ancak egemen sınıflar hemen arkasından fiyatları artırıyorlar. Öyle ki alınan ücret artışları yok oluyor, gerçek ücretler geriliyor. Bu durumda işçi sınıfının önünde kesin çözüm için tek bir yol vardır; ücret köleliğini kaldırmak, sosyalizm ve sömürüsüz toplumu kurmak.

Emperyalistler ve egemen sınıflar şimdi işçilerin birkaç dilim ekmeğine göz diktiler. Fiyat artışları, yeni vergi yüklerinden sonra komprador **burjuvazi, Ecevit ve sendika ağaları ücretleri dondurmaya** hazırlanıyorlar. Oysa yüzbinlerce işçinin asgari ücreti, milyonlarca işçinin ücreti son beş ayda yarıya yakın düştü. 3300 lira brütle yarı aç, yarı tok yaşayan yüzbinlerin sofrasına giren ekmek dilimleri gittikçe azalıyor.

Emperyalistlerin, egemen sınıfların işçi ücretlerini dondurmak için yaptığı saldırılar karşısında diğer taleplerin yanı sıra "Asgari Ücretin Yükseltilmesi" talebiyle mücadele edelim. Asgari ücret tarım dahil bütün alanlarda artırılarak uygulanmalıdır. Son beş ayda burjuvazi, işçi sınıfının **asgari ücretini yarıya yakın düşürdü.** Milyonlarca işçinin, burjuvazinin ekmeğine uzanan eli karşısında acil taleplerinden biri asgari ücretin artırılmasıdır.

FIRIN-DER KURULDU

Fırın işçilerine 8 saatlik işgünü, sigorta ve sendika hakkı

İstanbul'da fırın, lokanta işçileri sömürü ve zulme karşı, haklı taleplerini savunmak, örgütlü mücadele etmek için Fırın Der adlı bir dernekte birleşiyorlar. Derneğin kuruluş duyurusunda şunlar yazılı:

"Derneğimizin kuruluş çalışmaları 5 ayı aşkın bir süredir devam ediyordu. Dernek çalışmalarımız başlamadan önce fırın lokanta işçileri olarak örgütlenmemiz ve sorunlarımıza sahip çıkmamız gerektiğini kavradık. Daha sonra çalıştığımız fırın ve lokantalarda bu doğrultuda propagandayı yükselttik. 50-60 civarında arkadaşla toplanarak sorunlarımızı tartıştık. Mesleki konularda, sendika ve sigortayla ilgili seminerler verdik. İş arayan arkadaşlarımızın simsarların eline düşmemesi için simsarlarla mücadeleye başladık. Simsar, patronların adamıdır. Onlara düşük ücretle işçi bulan ve bunun karşılığında işçilerin 2-3 yevmiyesini alır. İş arayan arkadaşlara yol göstermek için aramızda görev paylaşımı yaptık. Nöbetleşe kahvehaneler bekleyerek arkadaşlarımıza iş bulmaları doğrultusunda yardımcı olduk. Bir yandan da simsarları teşhir ve tecrit ettik. Çalışmalarımızın sonucunda derneğimizi 15.5.1978 günü kurduk.

Çalıştığımız işkolunda bizim haklarımızı savunan sendikalar yoktur. Var olanlar ise patron yanlısı sarı sendikalardır. Çoğumuzun sigortası yoktur. Patronlara sigortalı olmak istediğimizi söylediğimizde, "işten atarım" tehditleriyle karşılaşıyoruz. Günde ortalama 12 ile 16 saat arasında çalıştırılıyoruz.

Fırın ve lokantalarda çalışan işçi arkadaşlarımızın çoğu Anadolu'nun yoksul halk kesiminden kopup gelmiş, işçi ve köylü kökenli, bazen mevsimlik, bazen ise sürekli çalışan işçilerdir. İstanbul'a iş aramaya gelenler doğrudan iş bulamazlar. Simsarlara 2-3 yevmiyelerini vererek ancak iş bulurlar. Bunun yanında patronlar da yine simsarlar gibi 2-3 yevmiyemizi işten habersiz çıkmayalım gerekçesiyle keser. İşten ayrılırken ise kesilen bu yevmiyelerimizi alamayız. Lahmacun ve tepsici olarak çalışan arkadaşlarımız 1800 lira karşılığında sabahın 7'sinden gecenin 22'sine kadar çalıştırılırlar. Hiçbirinin sigortası yoktur. Çoğu 14 ile 16 yaş arasındadır. İşe girerken vaat edilen yatacak yer ise diğer fırın ve lokanta işçisi arkadaşlara olduğu gibi ya beton üzeridir, ya da tezgah üzeri. Patronlar işe girerken yemek de vaat ederler. Ama bu, ya yemek artıklarıdır, ya da sağlığa uygun olmayan yemeklerdir. Bütün bunların yanında çalışma saatlerine oranla çok düşük ücretle 12 ile 16 saat çalıştırılırız.

Tüm bu şartlar altında kurulan derneğimiz FIRIN-DER kendi sendikamızı yaratma mücadelesinde ilk adım olacak. Fırın, lokanta işçilerinin sigortalı olması ve 8 saatlik işgünü için mücadele edecek, mesleki ve ekonomik mücadeleyi yönlendirecek, ve üyelerini bu konuda eğitecektir.

FIRIN-DER, fırın, lokanta işçilerinin örgütlü mücadelesini yükseltecek, mücadelesi içinde İstanbul'daki tüm fırın ve lokanta işçilerini kucaklayacak ve onlarla birleşecektir."

8 SAATLİK İŞGÜNÜ İÇİN İLERİ !

SİGORTA HAKKIMIZI SÖKE SÖKE ALACAĞIZ !

YAŞASIN FIRIN, LOKANTA İŞÇİLERİNİN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ !

FIRIN-DER
İSTANBUL FIRIN, LOKANTA İŞÇİLERİ DERNEĞİ
BAŞKANI İSMAİL GÖREN

1 Mayıs mahallesindeki uygulamalarla, CHP hükümetinin niteliği apaçık ortaya çıkıyor: Faşist diktatörlüğün güleryüz arkasına gizlenmesi

5 işçinin öldürülmesiyle düzenlenen provokasyondan sonra "1 Mayıs" Mahallesi halkı üzerinde yoğun bir baskı ve terör günleri başladı. Faşist baskı ve terör kampanyası, daima mahalle halkının sorunlarına yönelik bir çok vaadlerin verilmesi ile bir arada uygulandı.

Mahalleye ard arda polis baskınları düzenlenir ve birçok insan hiç bir gerekçe göstermeden gözaltına alınırken; radyo'da, gerici burjuva basınında demogojik bir propaganda boy gösteriyor. Mahalle halkının sorunlarının nasıl çözümlenmekte olduğuna ve "halk yararına" nasıl yeni uygulamalar yapılacağına dair açıklamalar, demeçler yer alıyordu.

CHP hükümetinin,"1 Mayıs" Mahallesi'ndeki uygulamaları, onun bugünkü niteliğini en açık bir şekilde ortaya koyuyor: Faşist diktatörlüğün koltuk değnekliği. Halka karşı girişilen saldırıların güleryüz ve vaadler arkasında gizlenmesi...

Mahalleye yapılan ilk baskından sonra, "Buraya devlet eli şimdiye kadar uzanmamış, hizmet götürülmemiş, mahalle halkı kendi kaderine terkedilmiş "şeklinde demogojik açıklamalar yer aldı.

Ardından Bakanlar, Valiler, Belediye Meclisi üyeleri vb. binbir çeşit vaadlerle mahalleye sökün ettiler. "10.000 lira konut kredisi verileceğinden", "altyapı tesislerinin hemen oluşturulacağından", "yol, su,elektrik , kanalizasyon, okul vb. sorunların acilen çözümleneceğinden" bahsettiler. Bu vaatlerin arkasından mahalle halkının görebildiği tek uygulama ise,polis baskınları ve bu baskınlarda halktan insanların gözaltına alınması,dayak, küfür ve işkence oldu.

"Kendinize bir komite seçin, birlik olun,sorunlarınızı tespit ederek bize başvurun" sözlerinden sonra; polis her baskında kapıları kırarak evleri aramaya, "komiteyi bize teslim edin" demeye, gözaltına aldıklarına komite üyelerini sormaya devam etti. Polis baskınları sırasında, sırayla 80, 60, 45, 30, 23, 7 ve 3 kişi götürüldü. Bunlara karakollarda günlerce işkence edildi, dayak atıldı.Ayrıca kimsenin götürülmediği sayısız baskın oldu.

İmar İskan ve YSE bürosu olarak yapıldığı söylenen iki binanın, daha sonra polis ve jandarma karakolu olacağı ortaya çıktı.

Fakir emekçi halkın mahalleye ev yapması,başını sokacak bir yer yapması, jandarma ve polis tarafından engelleniyor. 4 Mayıs günü Kaymakam, Emniyet Amiri, Jandarma Komutanı, YSE Müdürü,beraberlerinde birçok polis ve jandarma ile mahalleye sökün ettiler. Bunlar halka baskı yaparak mahallenin adını bile değiştirmeye yeltendiler.İnşaatların duracağını, İmar İskan Bakanlığı'nın projesinin beklenip ona göre yapılacağını buna uyulmadığı takdirde tüm evlerin yıkılacağını söylediler.

Televizyonda ve burjuva basınında yer alan "hizmet götürüyoruz", "sorunları çözüyoruz" açıklamalarından sonra mahalle halkının gördüğü sadece evlerin didik didik aranması, eşyaların yağmalanması, hatta bazen aile resimlerinin, hüviyetlerin vb. götürülmesinden başka bir şey olmuyor.

"Biz panzer ve dozerlerin gölgesi altında gelmiyoruz", "yasa dışı örgütlere güvenmeyin,devlete güvenin" yaygaralarının arkasında, mahallede polis kol geziyor. 1 Mayıs, 6 Mayıs vb. günlerde mahalledeki faşist baskı yoğunlaşıyor,mahalle abluka altına alınıyor, halk yoğun bir baskı altında tutuluyor. Vali, Emniyet Müdürü vb. kişiler, mahalledeki muhbir ve gizli polisleri halka "güvenilir kişi" olarak sunuyor, bunları "muhtar" vb. isimlerle görevlendirmeye çalışıyorlar.

1 Mayıs halkının mücadelesi engellenemeyecektir.

"1 Mayıs Mahallesinde halka su dağıtıldı" başlığı ile bambaşka yerlerde olan şeyler "1 Mayıs" Mahallesinde olmuş gibi gösteriliyor.

"1 Mayıs" Mahallesindeki uygulamalar, CHP hükümetinin gerçek yüzünü bir bir açığa çıkarıyor. Boş vadler, boş "umutlar" arkasında, faşist diktatörlüğün uygulamalarının sürdürülmesi. Halka karşı uygulanan baskı ve terörün sahte bir güleryüz arkasına saklanması. İşte bugünkü CHP hükümetinin esas görevi budur.

Ancak nasıl ki CHP'nin demogojik propaganda ve uygulamaları bütün ülkede halk mücadelesinin gelişmesini engelleyemiyorsa , "1 Mayıs" halkının mücadelesi de engellenemeye - cektir.

1 Mayıs Mahallesinden proleter devrimciler

Devrimci Ses taraftarları aynı yolda yürüyor

1 Mayıs Mahallesindeki devrimci mücadeleyi başından beri baltalayanlar bölücü,tekkeci,halkı hice sayan ve ona tepeden bakan tavırlarıyla kendilerinden başka herkesin nefretini kazanan bir grup sahte devrimcidir.

Bu grup, maceracı, kitleden kopuk siyaset ve örgütlerme anlayışı ile giderek provokatif bir çizgi haline geliyor. Bunun en açık ve yakın örneği; peşinden yoğun baskı ve teröre yol açan Ümraniye'de 5 işçinin öldürülmesi olayıdır.

Karşı-devrime hizmet etmek yolunda hızla ilerleyen bu sahte devrimciler dağıttıkları bildirilerle bazen açık açık, bazen de yarım ağızla olaya sahip çıktılar.

1 Mayıs Mahallesindeki ve Türkiye'deki devrimci mücadeleye darbe vurmaktan başka hiç bir sonucu olmayan bu iğrenç olaya sahip çıkan ve bugün 1 Mayıs Mahallesinde yoğun baskı ve terörle sonuçlanan provokasyon olayına zemin hazırlayan,her yerde ve mahallede de izledikleri eski çizgiyi devam ettiren bu grup açıktır ki bir kez olsun kendisine dönüp bakmıyor.

Bu grup mahallede bulundukları çevrede halka,yeni devrimci arkadaşlara kitleden kopuk ve maceracı siyasetlerinin sonucu, kendilerince başka uyguluyor ve sindirmeye çalışıyor— lar. Bir taraftan mahalle halkı tarafından çok sevilen önderler hakkında ajan olduğuna dair söylentiler çıkarıp, ortalığı gerginleştirirken,bir taraftan da bu sahtekar sözlere kulak asmayanlara ve onları teşhir edenlere "hesabını sorarız" vs. gibi tehdidler savuruyorlar.

Halkın Kurtuluşu,bir küçük-burjuva ideolojisi olan maceracılığı teşhir ettiği için karşı-devrimci ve Halkın Kurtuluşu'nu savunanlar da dünden "ajan" damgasını yemiş durumda.

Onlar, hakim sınıfların yapamadığını yapıp, gazetemizin okunmasını engellemeye çalışıyorlar. Bu yüzden alakoydukları 10 adet Halkın Kurtuluşu ve Parti Bayrağı'nı on gün sonra teslim ettiler.

Bir ara kendi bulundukları bölgede 8-10 kişi kapı kapı dolaşıp her yerde başka bir şey söyleyerek para topladılar ve birçok kişi gerici damgasını yiyip, bunların zulmüne uğramamak için nereye gittiğinin hesabını soramadığı 5-10 kuruş neyi varsa verdi.

Bu kişiler olaylardan ders almadıkları, çizgilerini gözden geçirmedikleri sürece yeni provokasyonlara zemin hazırlamaktan başka hiçbir iş yapmış olmuyorlar.

Çukurova çapa işçilerinin asgari ücreti : 90 TL

Tarım işçileri üzerindeki sömürü ve baskıya son

Çapa işçileri asgari ücretin uygulanmasını ve yükseltilmesini istiyorlar.

Çukurova bölgesinde tarım işçilerinin asgari ücreti 90 lira olarak tespit edildi. Bu, pamuk,çapa işçilerinin asgari ücretidir. Asgari ücret tespiti Adana'da vali başkanlığında Ziraat Odası,Çiftçi Birliği, Tarım-İş, İş ve İşçi Bulma Kurumu, SSK ve Tarım İşverenleri Sendikası tarafından yapıldı.

Şu anda işçi asgari ücreti 110 liradır. Bunun çapa işçileri için 90 lira olması daha yoğun bir sömürüyü gösterir. Kaldı ki son beş ayın ağır zamları karşısında eski asgari ücretin geçerliliği yoktur. Bugün milyonlarca işçi "asgari ücretin yükseltilmesini ve bütün işkollarında uygulanmasını" istiyor. Binlerce dönüm toprağın sahipleri ise çapa işçilerini asgari ücretin de altında çalıştırmak istiyorlar.

Çapa işçilerinin ağır çalışma koşulları sürmektedir. Günlük çalışma saatleri o6.00-18.00 olarak belirlendi. Bunun içinde 2 saat 15 dakika yemek ve dinlenme var. Kısaca çapa işçileri 9 saat 45 dakika çalışacak, 90 lira brüt alacak. Binlerce çapa işçisinin yarattığı değerler ise, büyük toprak sahipleri tarafından daha yoğun biçimde sömürülecek, gasbedilecek.

Diğer yandan komisyon elçilere % 10 verilmesini kararlıştırdı.Elçilik,çapa işçilerinin ücretlerini artırmak için birleşmeleri önünde bir engeldir. İşçilerin, işgüçlerini satmak için patronlarla doğrudan pazarlığa girmelerini ve mücadele etmelerini engellemektedir. Çapa işçilerinin mücadelesinin karşısında yer alan elçilik, sömürünün yoğunlaşmasının bir aracıdır.

Asgari ücret komisyonu, yemek parası ve diğer sosyal hakların çapa işçilerine verilmesine gerek olmadığını kararlaştırdı. Ancak Sosyal Sigortalar Kurumu için 90 lira brüt üzerinden kesinti yapılacak. Bütün bunların gösterdiği gibi bu komisyon bütünüyle egemen sınıfların sözcüsüdür. Tarım-İş Sendikasının patron uşağı sendikacıları da çapa işçilerinin direnişini engellemek için bu komisyonda yer aldılar. Çapa işçileri günde 10 saat çalışacak. Karşılığında net 60-65 lira para alacak! İşte komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devletinin temsilcisi valinin ve egemen sınıfların,çapa işçileri üzerindeki yoğun sömürüsü. Aynı sömürücü devlet, çapa işçilerinin alınteriyle sulanmış pamuklu kumaşlara % 100'den fazla zam yapmaktadır.

Çapa işçileri, asgari ücretin uygulanmasını ve yükseltilmesini istiyorlar. Çalışma gününün 8 saat olmasını, yemek ücreti, fazla çalışma,çocuk parası gibi sosyal haklardan yararlanmak istiyorlar.

Ve bunun için mücadele ediyorlar.

Tarım işçilerinin,çapa işçilerinin mücadelesi er geç başarıya ulaşacak ve örgütlü bir yapı kazanacaktır.

Kırıkhan gecekondu halkının mücadelesi sürüyor

Hatay Kırıkhan gecekondu halkının verdiği mücadele 1976 yılından bu yana sürmektedir.Halkın çoğunluğu Elbistan ve Gevaş'tan gelmiştir. Kürt ulusundandır. Erkeklerin çoğunluğu, hamallık, kadınlar ise tarım işçiliği yapar.

1976 yılında devrimciler gecekondu halkı için de çalıştılar. Jandarma, polis yıkıma geldiği zaman, gecekondu halkı karşı koydu. Polis,gecekondu halkından üç kişiyi yaraladı. Yaralılara hastanede bakılmadı. Halk düşmanı Kaymakam,kendisine başvuranları kovdu.Bütün buna rağmen halk gecekonduların yıktırmadı.

1977 yılında, daha iyi örgütlenen gecekondu halkı yıkımlara karşı dişe diş mücadele verdi. Devrimcilerin önderliğinde halk yıkılan evlerini her seferinde yeniden yaptı. Dönemin belediye başkanı AP'li idi.Jandarma ve polis saldırısıyla halkı ait edemediğini gördü.Gecekondulara anarşistlerin yığılmış olduğu yalanını yaydıysa da bu boşa çıkarıldı.

Mahalli seçimlerde CHP adayı, yapılan evlere tapu, elektrik, yol, su sözü verdi. Bu sözler üzerine gecekondu halkı, ev başına 2000 lira masraf ederek direklerden elektrik tesisatı çekti. Seçimi CHP adayı kazandı. Hemen ertesi gün Emniyet Amiri, Kaymakamla işbirliği yaptı. Askeri komando, üsteğmen, başçavuş,otomatik silahlı polisler iki dozerle birlikte gecekonduları kuşattılar. Kaymakam halkı "derhal çıkın. Devletin askeriyesi,polisi çoktur" diyerek açıkça tehdit etti. Belediye Başkanı ise "burada Belediye ait 392 arsa var. Bu kulübeleri size layık görmüyorum. Sizlere lojman yapıp kurayla dağıtacağım" gibi aldatmacalarla halkı uyutmaya çalıştı. Gecekondu halkı "burası ölürsek mezarımız olacak, kalırsak evimiz" diyerek kararlılıkla karşı koydu. Çekip gittiler.

Halk düşmanları, daha sonra eski gecekonducularla yeni gecekondu yapanları birbirine düşürmeye çalıştılar. Bu da boşa çıktı. Arkasından gecekondu halkının iki yiğit evladını tutukladılar.Amaçları, mücadeleyi öndersiz bırakmaktı. Başaramadılar. Gecekondu halkı,Başbakan, İçişleri Bakanı ve İmar İskan Bakanlığı'na yazı yazdı. Gelen cevaplar, halkı uyuşturan, boş umutlar yaratan yazılardı. Bunun üzerine devrimciler ve halk bir bildiri hazırladılar. Bu bildiride,faşist zulüm lanetlendi.Tüm emekçi halk, gecekondu halkına yardıma çağrıldı.

Bildirinin arkasından polis baskısı arttı. Sosyal-faşistler,burada da polisten geri kalmadılar. Üç devrimciyi polise ihbar ettiler.

Kırıkhan'da gecekondu halkının mücadelesine devrimciler önderlik etmektedirler. Usta ve işçi olarak devrimciler bütün gecekondu inşaat çalışmalarına gönüllü katıldılar. Kırıkhan gecekondu mücadelesi, devrimcilerin halk ile bütünleşmesinin somut örneğidir.

KAHROLSUN GECEKONDULARI YIKMAK İSTEYEN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!

HALKA KARŞI YENİ BİR SALDIRI

Buca Gediz Mahallesi halkı, gecekondularının yıkılmasını protesto etti

İzmir Buca'ya bağlı Gediz Mahallesi gecekonduları 17 Mayıs'ta Buca Belediyesi tarafından herkesin işte olduğu bir saatte jandarmaların da desteğiyle yıktırılmıştır.

Bu, halka karşı sistemli olarak sürdürülen saldıraların bir parçasıdır. Halk üzerindeki ekonomik ve siyasi saldırılarını her geçen gün yoğunlaştıran egemen sınıflar ve onlarla uzlaşan CHP yöneticileri, her türlü sağlık koşullarından ve yaşama koşullarından uzak gecekonduları dahi yıkmakta, emekçi halkı, gecekondu halkını sokak ortasında bırakmaya çalışmaktadır.

Fakat Gediz halkı ve, gecekondularda oturan bütün emekçiler bu saldırılar karşısında sessiz kalmıyorlar. Daha dün oturdukları gecekondularını savunmak için İstanbul 1 Mayıs Mahallesi halkı yiğitçe direnmiş ve şehitler vermişti. Gediz Mahallesi gecekondu halkı da gecekondularının yıkılması karşısında sessiz kalmadı ve 17 Mayıs akşamı İzmir-Aydın karayolunu 1 saat trafiğe kapattılar. "Gecekondu Yıkılmaz, Halk Bunu Unutmaz","Gecekondu Yıkımına Son","Halkın Kurtuluşu Engellenemez" vb. sloganlar atarak gecekondu yıkımını proteste ettiler.

Gecekonduları yıkılan emekçi halk,"...sömürüye, zulme, gecekondu yıkımına ve faşist diktatörlüğe karşı mücadelemiz bununla bitmeyecek, haklarımızı alıncaya kadar sürecektir" demektedirler.

Gediz Mahallesi gecekondu halkının yıkılması üzerine bir basın bildirisi yayınlayan İzmir (K) Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği, halk gençliğinin "halkımızın hakim sınıflara karşı mücadelesinin her zaman en önünde yer alacağını" belirtmiş, ve "yıkılan gecekondular, en kısa zamanda tamir edilerek yerine yenileri yapılacaktır. Bu konuda da üzerimize düşen görevi eksiksiz yerine getireceğimizi halkımıza duyururuz." demektedir.

17 Mart'ta yıkılan Gediz Mahallesi gecekonduları...

Buca Gediz Mahallesi halkı, gecekondularının yıkılmasını İzmir-Aydın karayolunu 1 saat trafiğe kapatarak protesto etti.

Amasya bölgesinde orman işçilerinin günlük fiyatı : 69,50 TL.

Orman işçileri üzerinde katmerli sömürü sürmektedir. Çoğu mevsimlik işçi olan orman işçilerinin sendikası,sosyal hakları vb. yoktur.Orman işçilerinin patronu devlettir. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devleti, orman işçileri üzerinde yoğun sömürü ve baskı uygulamaktadır.

Amasya bölgesinde orman işçilerinin eline günde 69.50 lira para geçiyor. Çünkü asgari ücretin 40.50 lirası kesiliyor.İşçiler, kazma, kürek gibi iş aletlerini kendileri temin etmek zorundalar. 1 kazma sapı bir hafta dayanıyor. Onun da fiyatı 20 liradır.

Hiç bir orman işçisinin can güvenliği yoktur. Şef tarafından kendisi için Taşova yoluna toprak getirmeye yollanan bir işçi yar altında kaldı,dört aydır hastanede alçıda yatıyor. Orman işçilerinin kadrosu yoktur. Pazar izni, yan ödeme, çocuk parası gibi hiç bir sosyal hakları yoktur. Müdür ve şef, işçilere "işinize gelirse çalışın" diyorlar.

Amasya orman işçileri, hakları için mücadele etmenin gereğini gitgide daha iyi kavrıyorlar.

ORMAN İŞÇİLERİ ÜZERİNDEKİ SÖMÜRÜYE SON

- "VAHİDİ FİAT" SİSTEMİ KALDIRILMALIDIR.
- ORMAN İŞÇİLERİ, İŞÇİ STATÜSÜNE ALINMALI, SENDİKA VE SİGORTA HAKKINA KAVUŞTURULMALIDIR.
- ORMAN İŞÇİLERİ İÇİN ÜCRETLİ HAFTA SONU.
- BAYRAM TATİLİ HAKKI SAĞLANMALI VE ORMAN İŞÇİLERİNİN YILLIK ÜCRETLİ İZİNLERİ OLMALIDIR.
- İŞ KAZALARININ ÖNÜNE GEÇİLMELİ, BUNUN İÇİN GEREKEN TEDBİRLER ALINMALIDIR.

Pancar üreticisi emekçi köylüler açlığa ve sefalete mahkum ediliyor

CHP hükümetinin pancar üreticilerine karşı siyaseti, onun "aracı-tefeci"ye değil üretici köylüye düşman olduğunu göstermektedir. Pancar üreticilerinin büyük çoğunluğu az topraklı köylülerdir. Bir yandan tefeciler, diğer yandan pancarı alan şeker şirketi orta ve yoksul köylüleri iliği ne kadar kemirirler. Yanı sıra aynı şirket,köylülere çeşitli malzemeler satar ve onları borçlandırır. Yıl sonunda şirkete borçlu çıkan köylü çoktur.

CHP hükümeti, çaydan yağa kadar bütün gıda maddelerine % 100'ü aşan zamlar yaptı. Oysa pancarın kilosu yalnızca 4.kuruş arttı. Hayat pahalılığı yoksul ve orta köylülerin belini bükmektedir. Emperyalistlerin ve egemen sınıfların buhranı, fiyat artışları ile, tarım ürünleri düşük fiyatlarla alınarak yoksul ve orta köylülere bindirilmektedir.

Sandıklı'nın Alagöz köyünde bir dönüm pancarın toplam masrafı şöyledir:

Tarlanın hazırlanması (3 defa sürülür, 1 defa diskaro çekilir)	400 lira
İki defa çapa. (20 ırgat 60 liradan)	1200 lira
6 defa sulama (artezyenden)	1260 lira
Söküm ve yapraklardan ayırma	1200 lira
4 torba gübre	280 lira
Taşıma (ortalama 10 ton)	750 lira
Taşıma işçilik	600 lira
TOPLAM	5690 lira

Ortalama bir dönümden 10 ton pancar alınır. Pancarın kilosu 62 kuruştan köylüden alınır.1 dönüm toprak sahibi köylüye kalan 6200-5690=510 liradır. Bir yıl boyu didinip çalışan köylünün elinde 510 lira kalmaktadır.

Ortakçıların durumu çok daha kötüdür. Ortakçı, aldığı paranın yarısını tarla sahibine verir. Ancak çoluk çocuk sabahtan akşama çalışıp işçi parası vermezse karnını doyuracak ekmek satın alabilir.

Yoksul ve orta köylülerin Afyon Sandıklı yöresinde herhangi bir örgütü yoktur. Ziraat Odası, büyük toprak sahiplerinin elindedir.Köylüler, egemen sınıfların sömürü ve baskısı karşısında kendi özgüçlerine güveniyorlar. Geçen yıl Amasya'da, Eskişehir'de pancar üreticilerinin direnişlerini örnek alıyorlar.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde sanat ve kültür

Arnavutluk ile Türkiye arasında yapılan kültür anlaşmasından sonra, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti Mijinya Sanat Topluluğu Mayıs ayı başlarında Türkiye'ye gelmiş, Efes Festivalinden sonra İzmir, Bursa, İstanbul ve Eskişehir'de çeşitli gösteriler yapmıştı. Mijinya Sanat Topluluğu, Arnavutluk sosyalist kültürünü Türkiye halkına tanıtmış ve iki ülke halkları arasındaki dostluk ve kardeşlik bağlarının gelişmesine katkıda bulunmuştu.

Arnavutluk Mijinya Sanat Topluluğu'nun, ülkemizde bulunduğu sırada gazetemiz adına Topluluk Başkanı DALAN SHAPLO ile bir görüşme yapıldı. Aynı zamanda Arnavutluk'ta birçok kültür kurumunun üyesi olan ve folklor danışmanlığı yapan Dalan Shaplo yoldaş, gazetemize verdiği demeçte Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ndeki kültür ve sanat konusu üzerinde ve bunun kaynakları üzerinde durdu.

Teknik aksaklıklar nedeniyle geciken bu demeci gazetemizin bu sayısında yayınlıyoruz.

Sanat, ancak devrimci bir muhteva ve tavır taşıdığı zaman yeniyi ve güzeli arayan özelliklerini geliştirip daha üstün bir düzeye ulaştırabilir.

A.S.H.C.de sanat, sosyalist gerçekliğe onun devrimci ideallerine dayanmakta ve sosyalizme ve halka hizmeti amaçlamaktadır. Onun (sanatın) bu sosyalist içerik ve tutumu (tavrı) ulusal halkçı karakterine güçlü bağlarla bağlıdır.

A.S.H.C.de sosyalist kültür, hiç bir zaman milliyetçilik darboğazına kapanmamıştır. Dünyanın ilerici kültürlerinin en iyi örneklerinden yararlanırken, Arnavut halkının özgürlük, bağımsızlık ve sosyalizm ideallerinin militanı olarak Sosyalist Arnavut Kültürü her zaman dünya halklarının yanında olmuş ve olmaya devam etmektedir.

Günümüzde, A.S.H.C.'de köy ile kent arasındaki farkların tüm güçlerini harekete geçirerek, köylülüğün kültür düzeyine yükseltmek için bu alanda sanat ve kültüre büyük ödevler düşmektedir. Ülkenin her yanına yayılmış ve toplumsal yaşamdaki etkinlikleri her geçen gün daha da artan "KÜLTÜR EVLERİ" bu doğrultuda büyük bir rol oynamaktadır. Bu kurumlar, çevrelerindeki işçi ve kooperativist köylüleri harekete geçirerek onların kültürel düzeylerinin yükseltilmesine büyük katkıda bulunmaktadır.

İŞÇİ VE SANATÇI

Sosyalist düzenimizde, işçi yalnız maddi şeylerin üreticisi değildir. O, maddi olmayan güzelliklerin yaratılmasına da çok değerli katkılar da bulunarak toplumsal ve kültürel yaşamda aktif bir rol oynar. Bizde sanat, kitlelerindir ve kitlelerden kaynaklanır. Fabrika, kombina ve kooperatiflerdeki amatör sanat hareketi geniş bir kitle hareketidir. Bu hareket, bugün çok güzel bir gelenek yaratmıştır. Her yıl, değişik sanat hareketlerine onbinlerce işçi katılmaktadır. Örneğin Stalin Tekstil Kombinasında 500 işçi, Kombina kulübünün tiyatrosunda çeşitli gösteri grupları, halk oyunları gruplarında ve orkestralarında görev almaktadırlar.

Amatör sanat hareketi, yalnız kulüpte toplanmamış, kombinanın çeşitli fabrika ve ünitelerine yayılmış, ve aşağıdan yukarıya doğru örgütlenmiştir. Yıl boyunca, fabrikalar arasında bir dizi yarışma düzenlenir. En iyi parçalar ve en seçkin unsurlar, daha sonra, bölge veya ülke düzeyinde yarışmalara katılan grupların temelini oluştururlar. Bu doğrultuda, şubat aylarında, kombine içindeki fabrika ve üniteler arasında tiyatro olimpiyatı düzenlenir. Bu yarışmaya, 8 fabrikadan 130 işçi amatör sanatçı katılır. Büyük bir titizlikle seçilen sosyalist-gerçekçi, devrimci yapıtlar Fabrika işçilerine, komşu üretim merkezlerine, tarım kooferatiflerine sunulur. İşçiler, kooperativist köylüler ve emekçiler tarafından seçilen gruplar Arnavutluk'un diğer bölgelerinde turnelere çıkarlar.

Amatör sanatçılar sahneye çıkmadan önce, uzun ve sistematik bir çalışmaya koyulurlar. Genel olarak, onlar, özel müzik eğitimi görmemişlerdir. İlk bilgilerini, kulüpteki çalışmalardan edinirler. Çalışma saatlerinin dışında, yeteneklerine ve arzularına göre, değişik kursları izleyebilmeleri için uygun koşullar sağlanmıştır. Gösterilere hazırlık provaları daha önce saptanan bir program içinde yapılmaktadır.

Bu konuda önemli bir nokta da, amatör sanat hareketinin her alanında, kombinanın kendi gücüne dayanmasıdır. Bale grubumuz, fabrikaların değişik grupları ve topluluğumuz için kombina içinden sanat yönetmenleri ve eleştirmenleri oluşturulmuştur.

Topluluğumuzun olduğu gibi diğer bütün grupların da belirleyici özelliği yeni Sosyalist Kültür ve sanatımızın genel karakteristiğidir; halk tabanına dayanma, devrimci ideo-estetik içerik ve ulusal biçim...

Bu özellik ve nitelikleri geliştirirken topluluğumuz ve gruplar, bir yandan kombinanın geniş işçi kitlesinin sanat yeteneklerini harekete geçirir, diğer yandan izleyenlerin ideolojik ve estetik eğitimlerine katkıda bulunurlar. Bu izleyiciler, kombinada, fabrikada, tarım kooperatiflerinde, askeri birliklerde ve okullardaki geniş işçi kitleleridir.

Ülkemizde, amatör sanat hareketlerinin gelişmesi ve yaygınlaşması için çok uygun koşullar yaratılmıştır. Her yıl, üretim işletmelerinin bütçelerinde, orkestraların her türlü enstrümanlarının sağlanması, kostümlerin hazırlanması, sahnelerin düzenlenmesi için önemli fonlar öngörülür ve ayrılır. Tüm salon ve lokaller, toplulukların hazırlık çalışmaları ve gösterilerinin hizmetindedir.

Kural olarak, amatör sanatçılar hazırlık çalışmalarını, çalışma saatlerinin dışında arzularına göre yaparlar. Bunun yanında, devlet, çalışmaları için yılda 10 gün ve gösterileri için 6 gün sağlamıştır.

Ülkemizin ilk orta dereceli güzel sanat okulu 1947 yılında açıldı. Bu okul, genç sanatçıların yetişmesinde öncü bir üs ve temel olmuştur. Burada yetişen kadrolar (müzisyen, aktör, ressam heykeltraş vb) daha sonra, ülkemizin dört yanında bu tür kurumların kurulması ve geliştirilmesine büyük katkıda bulunmuşlardır.

11 Ocak 1946 Cumhuriyetin ilan gününe adanmış bir resim: "Cumhuriyetin İlanı"

Eğitimin sürekli gelişmesi ve yaygınlaştırılmasıyla, güzel sanatlar okulları da çoğalmışlardır. Değişik bölgelerimizdeki 20'yi aşan ilk dereceli 8 yıllık müzik okullarında her türlü enstrüman öğretilmekte ve temel müzik eğitimi verilmektedir. Devlet bu tür okullara, yaratıcı mesleki eğitimin yanında, genç sanatçıların halkın hizmetinde olmaları amacıyla büyük önem vermektedir.

Müzik okullarında, öğrencilerin yeterli eğitimi ve yaratıcılıklarının gelişmesi için tüm koşulların yanında özel koşullar da sağlanmıştır: Örneğin, özel derslerin dışında, tüm enstrümanlar devlet tarafından sağlanmaktadır.

İlk dereceli 8 yıllık müzik okullarını bitiren öğrenciler, eğitim ve müzik kültürlerini Tiran'daki ortadereceli müzik okullarında tamamlarlar. Tiran'daki okulun dışında, Shkodra, Dürres Korça ve Elbasan'da da ortadereceli müzik okulları vardır.

1960 yılında Tiran'da açılan Güzel Sanatlar Yüksek Enstitüsü, her yıl değişik sanat dallarında yüzlerce sanatçıyı yetiştirmektedir.

Ülkemizin her yanında işçi ve kooperativist köylü çocuklarının devam ettiği güzel sanat okullarının açılması, sosyalist içerikli ulusal sanatımızın daha da gelişmesine hizmet etmektedir. Bu okulların çoğalması ve yaygınlaşması, sanat ve kültürün Arnavutlukta kitlelerin malı olduğunun başka bir kanıtıdır.

Uşak'ta faşist Vali ve Emniyet Müdürü'nün düzenledikleri tertip açığa çıktı

Uşak'ta faşist Vali ve Emniyet Müdürünün, halkın ve halk gençliğinin yükselen mücadelesini boğmak amacıyla giriştikleri yoğun baskı ve tertip zincirine bir halka daha eklendi.

Daha önce Uşak YDGD kapatılmış ve Danıştay kararı uyarınca açılmıştı. Bir süre sonra Uşak Dev-Genç ve YDGD yine kapatıldı.

Faşist diktatörlüğün resmi organları 13 Mayıs tarihinde, bu kez de Halkevini kapatmak için adice bir tertip düzenlediler.

Saat 12.30 sıralarında Halkevleri Uşak Şubesinin bulunduğu binanın koridoruna Ulvi ve Ali İhsan adlarında iki sivil polis girdi. Onlar arkalarından binaya giren biri halktan diğeri öğrenci iki yurtseveri görmediler. Sinsice halkevinin karşısındaki tuvalete girip ellerindeki paketi orada bulunan kasaların içerisine bıraktılar. Ne yaptıklarını soran öğrenci arkadaşı büyük bir telaşla Halkevinin bulunduğu odaya soktular. Arkadan gelen I. Şube komiseri ile beraber arama yapacaklarını belirtip, hemen tekrar tuvalete girdiler. Patlamaya hazır durumda bulduklarını ve patlarsa Uşak'ın yarısını havaya uçuracak güçte olduğunu söyledikleri (!) bombayı gayet kahramanca (!) gayet rahatça alıp yanlarında getirdikleri naylon torbaya koyarak bu olaydan sorumlu tuttukları o anda Halkevinde bulunan 15 kişi ile beraber Merkez Karakoluna götürdüler.

Merkez Karakoluna götürülen biri kız 15 arkadaşa karakola adım attıktan sonra sille-tokat dayakla girişilen işkence sabaha kadar copla devam etti. Arkadaşlar pazar sabahı Uşak halkının 17-18 Mart olaylarından tanıdığı şehrin dışındaki trafik binasına götürülüp I. Şube Şefi Halil Erciyes, I. Şube polislerinden Recai, Ulvi, Yusuf, Mustafa, Kel Mustafa, Trafik Komiseri Osman, Haber Merkezinden Ahmet, Merkez Karakolu Bekçisi (çaycı) Muhsin'den kurulu işkence heyeti tarafından bir buçuk gün süre ile falaka ve elektrik işkencesine tabi tutuldular. İşkenceciler seçtikleri 6 arkadaşa suçu kabul ettirmeye çalıştılar. Her işkence seansında kudurmuşçasına saldırdılar. Ancak proleter devrimcilerin kararlılığı karşısında isteklerini gerçekleştiremediler..

Pazartesi saat bir buçukta artık tüm kozları bitti ve tertipleri açığa çıktı.

Olaydan hemen sonra demokratlara telefon edip "halkevleri Uşak Şubesinde iki kasa patlayıcı madde ile Halkın Kurtuluşu adlı gizli örgütün (!) gizli yayınlarını" bulduklarını söyleyen faşist Emniyet Amiri yalanının açığa çıkmasının telaşı içindeydi.

Yoldaşları işkence altında direnirken dışardaki proleter devrimciler, halka ve demokrat çevrelere gerçeği anlatmak için yoğun bir çaba gösterdiler. Sendikacılar, analar, babalar serbest bırakılan yoldaşlarla birlikte önce savcıya gidip "işkenceci polislerden hesap sorulması" isteğiyle davacı oldular. Yoldaşlar oradan topluca 100-150 kişilik bir grupla doktora çıktılar. 8 ile 10 gün arasında, işkence gördüklerine dair rapor aldılar. Rapor alan yoldaşları, analar, babalar, demokrat sendikacılar Valiliğe götürüp şikayetçi olmak istediler. Kendileri Valinin de bu tertip içerisinde olduğunu gitmenin yararlı bir sonuç doğurmayacağını, ama yalnızca Valinin tavrını açıkça görmeleri açısından gitmeleri gerektiği açıklandı. Hep beraber Vilayete yüründü. Vali tarafından kovulurcası layık oldukları sözleri haykırmaya başladılar. Polisler kurtuluşu kaçmakta buldular. Düzenledikleri tertip iflas eden Vali ve Emniyet Müdürü artık geri dönemezlerdi. Ve ne pahasına olursa olsun Halkevleri Uşak Şubesini süresiz olarak kapattılar.

Analar babalar işkencecilerden hesap sorulmasını istiyorlar.

na muamele gören analar, gerçeği iyice kavradılar. Çevrede bulunan polislere

İşkence olayından sonra Uşak halk gençliği sessiz kalmadı. Uşak Eğitim Enstitüsü, Uşak Lisesi, Merkez Lisesi düzenledikleri forumlarda "işkenceci polislerden mutlaka hesap sorulacağını" haykırdılar.

Uşak halkı evlatlarına yapılan işkenceleri unutmayacak, işkencecilerin yakasını bırakmayacaktır.

Samsun'da 19 Mayıs törenleri anti-faşist bir gösteriye dönüştü

Samsun'da 19 Mayıs törenlerini halk ve halk gençliği anti-faşist bir gösteriye dönüştürmüştür.

Samsun'da 19 Mayıs'ta Şehir Stadında yapılan 19 Mayıs gösterilerinin başlamasının hemen arkasından, stadın bir köşesinde toplanmış olan Samsun halk gençliği "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Kahrolsun Faşist-feodal Eğitim" sloganlarını atmaya başlamıştır. Bu sloganlara yer yer stada toplanmış olan halk da katılmaya başlamıştır. 19 Mayıs törenlerinin ilerlemesine paralel olarak halk gençliğinin başlattığı anti-faşist gösteri bütün stada yayılmaya başlamış ve tören boyunca "Gençliğe Öğrenim Özgürlüğü, Can Güvenliği", "Herkese Yükseköğrenim Hakkı", "Kadınlar Katılmadan Devrim Olmaz", "Yaşasın Halk Savaşı", "Parti Bayrağı Daha Daha Yukarı" vb. sloganları atılmıştır.

Törenin sona ermesinden sonra törene katılanların "Faşist Vali İstifa" sloganını atması üzerine, polis halkın üzerine saldırmaya başlamıştır. Polis, kadınlar, cocuklar ve yaşlılar da dahil olmak üzere önüne geleni coplamıştır. Rastgele topladığı 32 kişiyi karakola götürerek işkence yapmıştır. İşkence yapılanların büyük bir kısmı Samsun Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği üyesidir.

Gözaltına alınan ve işkence yapılan devrimciler ve yurtseverler daha sonra çıkarıldıkları mahkeme tarafından serbest bırakılmışlardır.

Samsun halk gençliğinin önderliğinde 19 Mayıs törenleri ile ilgili faşist istismarı boşa çıkararak bu törenleri anti-faşist bir gösteriye dönüştürmesi örnek alınması ve izlenmesi gereken bir tutumdur.

CHP reformistleri karşı-devrimcilerle el ele

Erzin halkının ve halk gençliğinin mücadelesi engellenemez

Son günlerde Erzin'de CHP'li Belediye Başkanı Refik Özsoy, faşistlerle birlikte giriştiği bir dizi tertiple halka ve gençliğe azgınca saldırmaktadır.

Erzin, proleter devrimcilerin önderliğinde halkın ve halk gençliğinin devrimci mücadelesinin yüksek olduğu bir yerdir. Şimdiye dek faşist diktatörlüğün giriştiği her saldırıya kararlılıkla karşı konulmuş, mücadele daha da yükseltilmiştir. Bundan sonra da böyle olacaktır. Proleter devrimci gençliğin çalışmaları sonucunda reformistlerin gençlik içinde tabanları kalmamıştır.

Belediye seçimleri öncesinde, CHP'li aday Refik Özsoy, devrimcilerin ve YDGD'nin gücünü bildiğinden "eğer devrimciler beni desteklemeyecekse, adaylıktan çekilirim" diyerek ittifak önermiştir. Bu öneri dernek kitlesinin önünde karara bağlanmış ve daha sonraki görüşmelerde çeşitli kararların yanı sıra Belediye Meclisi üyeliği için dernekten iki kişinin girmesi kararlaştırıldı. CHP adayı seçimleri kazandı. Bu sonuçta devrimcilerin desteği belirleyici olmuştur.

Seçimlerden bir süre sonra Belediye Başkanı, faşistlerle uzlaşan yüzünü ortaya sermeye başladı. İki devrimci üyenin yanı sıra devrimcileri destekleyen üç yurtsever üyenin de Belediye Meclisi'nde bütçeye red oyu vereceğini ve isteklerini gerçekleştiremeyeceğini anlayan başkan, daha da gericileşti. Eski AP'li Belediye Başkanının yolsuzluklarını örtmek şartıyla, AP'li üyelerle anlaşarak bütçeyi kabul ettirdi. Proleter devrimciler reformistlerin faşistlerle uzlaşan, gerici yüzlerini ortaya seren bu olayı halka teşhir ettiler.

Bunlar üzerine Belediye Başkanı bu tavırlarını daha da sistemleştirmeye başladı. Çukobirlik yönetiminde faşistlerle işbirliği yaptı. Saldırılarını açıkça Erzin YDGD'ye yöneltmeye başladı. Faşist komiser ve jandarma ile işbirliği yaparak liseli gençliğin anti-faşist mücadelesini boğmaya çalıştı.

6 Mayıs sırasında da bu tertiplerini sürdürdü. Belediye Başkanının yandaşı reformist Müdür, 5 Mayıs günü liseli gençliğin düzenlediği forumu polis ve jandarma çağırarak engel olmaya çalıştı, ama başaramadı. Daha sonra Belediye Başkanı, Dörtyol'dan da polis ve jandarma getirterek 6 Mayıs afişlerinin üstünü badanalatmaya başladı. Proleter devrimciler buna engel olmak istediler, fakat polis ve jandarmanın kışkırtıcı tertiplerini göz önüne alarak engel olmadılar. Ama afişleri karalayan polis ve jandarma devrimcilerin yoğun olduğu mahallelere giremedi.

Daha sonra afişlerin üzerini silen devrimcilerin üzerine Refik Özsoy "İçişleri Bakanlığının kararı var, bunu nasıl yaparsınız!" diyerek yürüdü. Devrimciler buna kararlılıkla karşı koydular ve gerekli dersi verdiler. Bunun üzerine polis ve jandarma halk üzerinde terör estirmeye başladı. Çeşitli evleri basmaya çalıştılar. Kendilerini eve almak istemeyen bir yaşlı anayı hırpalayarak, kapıyı kırıp içeri girdiler. Buldukları çeşitli kitaplar ve Halkın Kurtuluşu gazetelerini alıp götürdüler. Ayrıca Belediye Başkanının kardeşi, YDGD Başkanının üzerine traktör sürerek ezmek istedi. Bunlara rağmen polis ve jandarma, devrimcilerin yoğun olduğu mahallelerde hiç bir şey yapamadılar.

Belediye Başkanının yakınlarının ihbar ettiği bir evde bulunan 4 devrimci gözaltına alındı. Daha önce gözaltına alınan devrimcilere halkın devrimci baskısı yüzünden hiç bir şey yapamayan polisler (daha önce olan iki olayda işkence yüzünden halk karakolu basmıştı) bu defa Belediye Başkanının zoruyla dayak atmış ve işkence yapmıştır. Belediye Başkanı ve yakınları, devrimcileri ihbar etmeye daha sonra da devam ettiler.

Refik Özsoy daha sonra YDGD'yi de bastırdı. Refik Özsoy, özellikle Belediye Meclisi üyesi olan YDGD Başkanı üzerinde duruyordu. Meclisteki üç yurtsever üye ve halk tarafından desteklenen YDGD Başkanını tutuklatmak ve gözden düşürmek istiyordu.

Ama bunlarda başarılı olamadılar. Bu tertip ve saldırılar Belediye Başkanı ve bir avuç çevresini tecrit etmekten kurtaramadı. Tüm yurtseverler onların yaptıklarına karşı çıktı, bunların faşistlerin işine yaradığını gördü. Proleter devrimciler, reformistlerin gerici yüzünü halka teşhir etmek görevini bu olaylardan da yararlanarak başarılı bir şekilde sürdürmektedir.

Hiç bir tertip, Erzin halkının ve gençliğinin mücadelesini engelleyemeyecektir.

Nizip halkı faşist saldırı ve tertipleri boşa çıkaracaktır

Ülkemizin birçok yöresinde olduğu gibi Nizip'te de faşist diktatörlüğün karanlık güçleri, MHP ve Ülkü Ocaklı faşistler sürekli provokasyonlar düzenleyerek gelişen devrimci hareketi boğmaya, devrimci hareketin kitlelerle bütünleşmesini engellemeye çalışmaktadırlar.

Nizip'te 8 Mayıs günü Abdurrahman Alagöz adında bir faşist öldürüldü. Bu kişinin kim tarafından ve ne için öldürüldüğü belli olmadığı halde, faşist diktatörlüğün bütün güçleri bu olayı devrimcilerin üzerine yıkmaya çalışmışlar ve öldürme olayı ile ilgili olarak Hüseyin Alagöz, Faruk Büyükçelebi ve Mustafa Nizipli adlı devrimcileri gözaltına almışlardır. Bu arkadaşlar karakolda beş gün boyunca işkenceye çekilmişler ve işkence zoruyla ifade imzalamaya zorlanmışlardır. Polis olayla ilgili dört faşisti de mahkemede tanık olarak göstermektedir.

Öldürme olayının hemen arkasından başlarında Hanifi Karalar'ın bulunduğu MHP'li faşist çete, yirmiye yakın kahve ve işyerini, savcının arabasını ve polis ciplerini tahrip edip polis karakolunu kurşun yağmuruna tutmuşlar ve POL-DER'li polislere azgınca saldırmışlardır.

Bu faşist saldırganların tümünün isimleri herkes tarafından bilindiği halde onlar hala ellerini kollarını sallayarak dolaşmakta ve yeni saldırı planları hazırlamaktadırlar. Daha da önemlisi bu faşist saldırganlar ve MHP yöneticileri, halk arasında düşmanlık tohumlarını ekmeye ve yoksul halkı birbirine kırdırmaya çalışmaktadırlar. Bunun için de çevrenin en ilerici köylerinden olan ve öldürülen faşistin doğum yeri olan Alagöz köyü halkını biribirine düşürmenin, köylülerle devrimcilerin arasını soğutmanın planlarını kurmakta, tertip ve provokasyonlar hazırlamaktadırlar.

Fakat MHP'li faşistlerin bütün bu tertip ve provokasyonları boşa çıkacaktır. Alagöz köyünün devrimci ve yurtsever halkı, faşistlerin demagoji ve yalanlarına inanmayacak, onların kışkırtmalarına alet olmayacaktır. Nizip'li devrimcilerin kitlelerle bütünleşmesini ve proleter devrimcilerin önderliğinin giderek pekişmesini hiç bir tertip ve provokasyon engelleyemeyecektir.

Hüseyin Alagöz, Faruk Büyükçelebi ve Mustafa Nizipli adlı devrimci arkadaşlar derhal serbest bırakılmalıdır.

MHP'li faşist saldırganlar ve işkenceci polisler tutuklanmalı ve cezalandırılmalıdır.

Düzeltme

Gazetemiz 108. sayısında İskenderun 1 Mayıs Mitingi ile ilgili yayınlanan yazıda mitingde Halkın Yolu'ndan bir kişinin konuştuğu ve Tuncelililer Derneği'nin mitinge katılma kararı aldığı belirtilmekteydi. Halbuki mitingde Halkın Yolu'ndan bir arkadaş konuşmadığı gibi, Tuncelililer Derneği de mitinge katılma kararı almamıştır.

Düzeltir, özür dileriz.

Açıklama

Boğaziçi Üniversitesi İdari Bilimler, Mühendislik, Temel Bilimler ve Ön-Lisans Öğrenci Temsilcileri gazetemize gönderdikleri bir açıklamada, kendilerinin İstanbul'da 23 Nisan'da düzenlenen 1 Mayıs'a Doğru Gecesine selamlama mesajı göndermediklerini, halbuki gazetemiz Halkın Kurtuluşu'nun 28 Nisan'da yayınlanan 106 sayısının 4. sayfasında böyle bir haber çıktığını belirtmektedirler.

Bu açıklamayı arkadaşların isteğine uygun olarak yayınlıyoruz.

AVRUPA PROLETERYASI

Baş.ta.sa.2'de

la başvurdu. Diğer emperyalistler karşısında Fransız "milli ekonomi" sinin sarsılmasını , tekellerle uyuşulmasını savundular. Direniş, onlara rağmen bütün Fransa'ya yayılınca hemen tekelci devlet temsilcileriyle görüşme masasına oturdular.Bütün revizyonistler gibi,Fransız revizyonistleri de silahlı mücadele, egemen sınıfların devletinin şiddet kullanılarak parçalanması gibi Marksist-Leninist görüşleri çoktan inkar ettiklerinden 10 milyonun grev ve işgal eylemini daha üst düzeye yükseltmek gibi görüşleri yoktu ve böyle bir çağrı yapmadılar, yapamazlardı. Toplu sözleşmeleri birkaç ay öne alıp tekellerle anlaştılar. %8 yerine %10 ücret artışı karşılığında De Gaulle, Pompidou gibi yeminli anti-komünistlerler birlikte "Cumhuriyeti kurtarmak için erken seçim" çağrısında bulundular, grev kırıcılığını başarıyla yerine getirdiler. Fransız revizyonistlerinin 68 direnişiyle milyonların gözünde iyice somutlaşan ihaneti bütün revizyonist ve oportünist teorilerin yoludur. Fransız revizyonistleri,Kruşçev revizyonizmiyle aralarındaki dalaşmaya rağmen kendi burjuvazisinin kuyruğunu takıldılar. Günümüzde, Avrupa proletaryasına savaşmamasını, tersine kendi tekelci burjuvazisinin kuyruğuna takılarak sınıf mücadelesini bırakmasını öğütleyen "Üç Dünya" teorisyenleri Kruşçevlerin ve Fransız revizyonistlerin yolundan hızla koşuyorlar. Onlar da, "proletarya diktatörlüğü" ve "şiddete dayanan devrim" gibi kavramları unutturmaya çalışıyorlar.

68 genel grevi, kendiliğinden mücadele ne kadar gelişmiş olursa olsun,Marksist-Leninist partinin önderliği olmaksızın sömürücü sınıfların devlet cihazının parçalanmasının ve proletarya diktatörlüğünün imkansız olduğunu gösterdi. Birçok anarşist ve Troçkist grup yurt binalarının tepesine kara bayrak çektiler. Ancak anarşizm ve Troçkizm de, proletaryanın önder rolünü inkar eder. Tıpkı burjuva filozofu Marcuse gibi, revizyonist teorisyen Althusser gibi bunlar da, proleterleşme sürecinin emperyalist ülkelerde tersine çevrildiğini iddia ediyorlar. Bu nedenle proletarya partisinin öncülüğünü, proletaryanın sınıf olarak siyasi, ideolojik, örgütsel vb. her alanda fiili önderliğini inkar ediyorlar.Anarşistler ve Troçkistler, işçi kitlelerinin mücadelesini örgütlemek ve daha üst düzeye çıkarmak gibi görüşlere sahip olmadıkları için, itici güç adını verdikleri öğrencilerin içine kapanıp kaldılar. Onlar, revizyonizmin ihanetine küçük-burjuva dünya görüşüyle muhalefet ettiler. Proletaryanın fiili öncülüğünü ve proletarya diktatörlüğünü, revizyonistler gibi onlar da inkar ettiler. 68 Mayıs günlerinin şişirilmiş isimlerinden Geismar şimdi revzyonist parti içinde.Daniel Cohn-Bendit adlı anarşist ise şimdi milyonlarca işçi ve öğrencinin mücadelesi hatırlatıldığında gülüp geçen su katılmamış bir burjuvadır. Bugün de Fransa'da gerçek bir Marksist-Leninist parti yoktur. "Üç Dünya Teorisi"ni savunan oportünist parti, bütünüyle burjuva ideolojisinin savunucusu kesilmiştir.68 direnişi, gerçek Marksist-Leninist partinin önder rolünün vazgeçilmez olduğunu bir daha gösterdi.

68 Mayıs'ın sıcak günlerinden bu yana on yıl geçti. 10 milyon işçinin grev ve işgalini hatırlayan tekelci burjuvazi, her mayıs ayında ürpermeden edemiyor. Fransa'da ve Avrupa'da sınıf mücadelesi barikatlarında,on yıl öncesine göre çok daha fazla işçi var. Bu barikatların karşısında bugün on yıl öncesinden farklı olarak, Kruşçev revizyonizminin ve diğerlerinin yanında "Üç Dünyacı" revizyonizm de yer almaktadır. Uluslararası proletarya, revizyonizmin ve burjuva ideolojisinin her türüne karşı, kendi Marksist-Leninist partisinin önderliğinde sosyalizmin kızıl ateşini bütün Avrupa ülkelerinde er geç tutuşturacaktır.

Deniz, Yusuf

Baş tarafı 8'de

engelleyemediler.

6 Mayıs günü Karadeniz Teknik Üniversitesinde yapılan toplantıya Aydınlıkçılar ve revizyonistler dışındaki tüm devrimci ve yurtseverler katıldı. Aynı gün şehrin çeşitli yerlerinde ve Fatih Eğitim Enstitüsünde de anma toplantıları yapıldı.

* ANKARALI Yurtsever Devrimci Öğretmenler Keskin'in Karafakılı köyüne ve Kalecik'e bağlı Eskiköy'e giderek 6 Mayıs'ı köylülerle birlikte andılar.

Karafakılı köyündeki toplantı 7 Mayıs akşamı yapıldı. Köylülerin büyük bir çoğunluğu köy dışına çalışmaya gitmiş olduklarından toplantıya katılan az oldu. Köy çocukları 6 Mayıs afişlerinin önünde devrimci marşlar söylediler.

Eskiköy'deki toplantıya ise daha çok köy kadınları katıldı. Yapılan konuşmalarda 12 Mart'ın hesabının sorulacağı belirtildi. Bir ozan arkadaş ağıtlar ve devrimci marşlar okudu.

* UŞAK'ın çeşitli okullarında, bu arada Merkez Lisesi ve Eğitim Enstitüsünde 6 Mayıs'a forumlar düzenlendi. Halkevinde de bir toplantı yapıldı. Yapılan forumlarda ve toplantılarda 12 Mart'ın eli kanlı faşistlerinden hesap sorulması istendi.

* EŞME'de 6 Mayıs'ta Halkevinde düzenlenen toplantıda darağaçlarında katledilen üç yoldaş anıldı. Toplantıya katılanlar 1971 hareketinin sınıf niteliği ve bu hareketten çıkarılması gereken dersler üzerinde durdular,12 Mart'ın hesabının sorulmasını istediler.

* PÜLÜMÜR Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği'nde ve Kırkmeşe köyünde 6 Mayıs'ta toplantılar düzenlendi.Pülümür YDGD'nde yapılan toplantıya halk gençliği, Kırkmeşe köyünde yapılan toplantıya ise köylüler katıldı.Kırkmeşe köyünde yapılan toplantıda söz alan bir köylü devrimin ancak halkın mücadelesi sonucunda gerçekleşeceğini belirten bir konuşma yaptı.

* İSTANBUL Üsküdar Lisesi öğrencileri 6 Mayıs'ta okul bahçesinde bir forum düzenleyerek 6 Mayıs'ı andılar. Devrime bağlılıklarını dile getirdiler ve faşist diktatörlüğe karşı kinlerini haykırdılar.

* DOĞANŞEHİR'e bağlı Yuvalı köyünde 6 Mayıs'ta bir gece düzenlendi. Geceye çoğunluğunu yoksul köylülerin oluşturduğu 200 kişi katıldı. Köy kahvesinde yapılan toplantıda Türkçe ve Kürtçe devrimci marşlar söylendi.Konuşmalar yapıldı. Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşların mücadelesi anlatıldı. 12 Mart katillerinden hesap sorulacağı belirtildi.

* VEZİRKÖPRÜ TÖB-DER lokalinde 6 Mayıs için bir anma toplantısı düzenlendi. Toplantıda konuşan Devrimci Yol'dan kişiler proleter devrimci hareketi karalamaya çalıştılar. Ama toplantıya katılan Yurtsever Devrimci Öğretmenler ve Yurtsever Devrimci Gençlik arkadaşlarının bu tutumlarına karşı çıktılar. Toplantıda ayrıca 12 Mart'ın hesabının sorulacağını belirttiler.

* DİYARBAKIR'a bağlı Dicle ilçesine bağlı Haşek (Taşağıl) köyünde 6 Mayıs'ta yapılan anma toplantısına devrimciler, yurtseverler ve köy halkı katıldı.

* MARAŞ'ın Halkaçayırı köyünde, köylüler 6 Mayıs akşamı bir toplantı düzenlediler. Toplantıda üç yoldaşın mücadelesi anlatıldı. Faşist katillerden hesap sorulması istendi.

MADENLERİMİZ'

Baş.ta.sa.1'de

dığı ve milli iradenin milli tercihlere hakim olmadığı memleketlerde bunlar sık görülür olaylardır. Bir Stalin devrini dünyayla birlikte yaşadık, ondan sonra Kruşçev'in yumuşama devri gelmiştir" Kamran İnan, AP içinde Demirel'in yerine egemen sınıflar tarafından öne sürülen adaylardan önde gelenidir. Aydınlık revizyonizmi, Sovyetler'e karşı çıkma adı altında onun anti-komünist, Amerikan emperyalizmi yanlısı görüşlerini reklam ediyorlar. "Üç Dünya Teorisi" faşist diktatörlüğün bir temsilcisi ile Aydınlık ortaklığına artık açıkça varmıştır.

Bugün başta iki süper devlet, bütün emperyalistler ve faşist diktatörlüğe karşı, halk kitlelerinin işçi sınıfı öncülüğünde örgütlü mücadelesinden başka hiçbir yol yoktur. Gerek Sovyetleri hâlâ sosyalist olarak değerlendiren ortayolcu görüşler,gerekse Sovyet sosyal-emperyalizminin karşısında Amerikan emperyalizmi, diğer emperyalistler ve gerici egemen sınıflara yamanan Aydınlık revizyonizmi, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin önüne konulmuş engellerdir.

Volfram satışı ve Ecevit'in Moskova gezisi, halklara rağmen ve onların zararına tertiplerdir. Halkımız, bütün emperyalistlerle her türlü sömürü anlaşmalarını yırtıp atacaktır.

Sosyal-emperyalistlerin ve bütün emperyalistlerin hammaddelerimiz üzerindeki sömürü ve yağmalarına son !

YDGF

Baş.ta.sa.1'de

yaklaşık 340 bin kişi boşta kalacak, işsizler ordusuna dahil olacaktır.

Üniversiteler Arası Seçme Sınavı bir aldatmacadır. Sözüm ona bu sınavlar yükseköğrenime devam edebilecek zekaya sahip kişileri ortaya çıkarıyor. Bu düpedüz bir sahtekarlıktır. Egemen sınıflar sömürü ve zulüm düzeninin kötülüklerini örtmek, yıllarca binbir güçlükle okuyup liseyi bitirmiş yüzbinlerce gence okuma olanağını yaratmamayı gizlemek için sözde zekalı-zekasız,bilgili-bilgisiz ayrımı yapmaktadırlar. Sınavları kazanamayanları herhangi bir yüksekokula devam edebilme yeteneğinden yoksun kişiler olarak niteleyip, sömürü ve zulüm düzenini temize çıkarmaya çalışıyorlar.

ÜASS bir eleme sistemidir.Ülkemizdeki faşist-feodal eğitim düzeninin kendisi elemecidir. İlk eleme ilkokul sınavlarında başlar, sonra ortaokul ve lise sıralarında devam eder. Milyonlarca gençten ancak çok az bir bölümü liseyi bitirmeyi başarır. Fakat liseyi bitirmeyi başaranların önünde yeni bir engel,yeni bir eleme vardır. Bu eleme, ÜASS ile yapılmaktadır. Liseyi bitirenlerin ancak onda biri yükseköğrenim hakkını kazanabilmekte, geriye kalanı kendi kaderine terk edilmektedir.

ÜASS son eleme aşâması değildir. Faşist-feodal eğitim düzeni elemelerine yükseköğrenim sıralarında devam eder. Sınavları kazanarak herhangi bir yüksekokula girmeyi başaran fakir halk çocuklarının önemli bir kısmı olanaksızlıklardan dolayı öğrenimini sürdürememektedirler. Yurtları kapatılan veya bir avuç saldırgan faşist tarafından işgal edilmiş olan öğrencilere,egemen sınıfların yarattığı olanak sadece 700 lira aylık kredidir.Bu gülünç miktar da ancak öğrencilerin bir kısmına verilmektedir.

Sömürü ve zulüm düzeni, son elemeyi ise, yüksekokulu bitirmeyi başaran ve bir diploma almaya hak kazananlar arasında yapar.Mezun olanların ancak çok sınırlı bir kesiminin iş bulabilme olanağı vardır.Geriye kalanların yeri diplomalı işsizler ordusudur.

Faşist-feodal eğitim düzeninin kötülüğü sadece onun elemeci niteliğinde değildir. O her bakımdan kötü ve halk düşmanı bir niteliktedir. Faşist-feodal eğitim düzeni tamamen yarı-sömürge, yarı-feodal eğitim, sömürü ve baskı düzeninin hizmetindedir. Onun amacı düzen köleleri yetiştirmektir.

ÜASS yaklaştığı şu günlerde yüz binlerce gençte, herhangi bir yüksekokula devam etmeye hak kazanma umudundan çok, sınavları kazanamama ve boşta kalma korkusu var. Yüzbinlerce genç,sınavı kazanmadığı takdirde işsiz kalacağının, açlık ve sefalete sürükleneceğinin bilincindedir. Bundan dolayı da faşist-feodal eğitim düzenine karşı büyük bir nefret duymaktadır. Ona karşı yüksek bir mücadele potansiyeli taşımaktadır.Gençlik yığınları bugüne kadar faşist-feodal eğitim düzenine karşı kararlı ve yaygın bir mücadele sürdürdüler. ÜASS yapıldığı dönemlerde bu mücadele daha da yoğunlaşmaktadır.

YDGF bir süre önce faşist-feodal eğitimi protesto kampanyası açtı. Kampanya esas olarak ÜASS'nın kaldırılması, herkese yükseköğrenim hakkının tanınması talepleri etrafında sürdürülmektedir. Amaç, geniş gençlik yığınlarını bu talepler etrafında birleştirmek ve onları devrim yoluna yöneltmektir.YDGF özellikle büyük illerde kampanyayı yaygın bir şekilde başarıyla sürdürüyor.

Tüm ilerici, devrimci kişi ve kuruluşlar, tüm emekçileri gençliğin haklı taleplerine sahip çıkmaya ve YDGF'nin kampanyasını desteklemeye çağırıyoruz.

GEÇMİŞE

Baş.ta.sa.1'de

saldırıyorlar. Sivas'ta CHP'li bakan ile faşistler tarafından tahrip edildi.

Faşistlerin öğrencilerin öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği üzerindeki karşısında azgın saldırısı sürüyor. Buca Eğitim Enstitüsünde faşistler bir öğrenciyi yaraladılar. Bingöl Eğitim Enstitüsünde bir öğrenciyi öldürdüler. Aydın Ortakar Eğitim Enstitüsünde faşistler, toplu halde bulunan öğrencilere ateş açtı ve 2 öğrenciyi ağır yaraladılar. Abidinpaşa Meslek Lisesinde bir faşist bir öğrenciyi öldürdüler, 4 öğrenciyi yaraladılar.

Ülkü Ocakları ve MHP'li saldırganlar bu cinayetleri, CHP hükümetinin üzerlerine gitmeyişinden yararlanarak sıklaştırıyorlar. Tersine İçişleri Bakanı olur olmaz yerlerde, tam bir 12 Mart'çı gibi konuşuyor. Odalar Birliği Genel Kurulunda, 1 Mayıs'ta sergilenen Marks, Engels, Lenin resimlerini "nefretle telin ettiğini" belirtti. İçişleri Bakanı, gazetemizi ve diğer devrimci yayın organlarını "kökü dışarıda gizli örgüt" gibi kasıtlı sözlerle bizzat hedef alıyor ve faşist güçlere yol gösteriyor. Oysa gizli tam olarak Başbakan dışardadır. CHP hükümeti, "kökü dışarda" olan egemen sınıfların ve emperyalistlerin isteklerini yerine getirdi. Ecevit, bir emperyalistten öbürüne koşuyor. Diğer yandan İçişleri Bakanı, faşistlerin kullandığı bombaları dahi "kökü dışarda" olan İngiliz ajanlarına gösteriyor.

İşte CHP yönetiminin bu uzlaşma ve teslimiyet siyaseti faşist çeteleri yüreklendirmektedir. Açık CHP hükümeti, namlı faşist katillerin yuvası Edirnekapı Yurdunu dahi boşaltmadı. Faşist polis kuvvetleri faşist Ülkü Ocaklılarla anlaşıp Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın "emrini" çiğnediler. CHP sözcüleri daha sonra 11 Mayıs'a kadar yurdu boşaltmak için izin verdiklerini söylediler. 11 Mayıs geçti, İstanbul ve diğer yerlerdeki faşist katil yuvaları, 16 Mart katliamının katilleri ve diğerleri Edirnekapı Yurdunda üslenmeye devam ediyorlar. Demokrat, yurtsever CHP'liler, durmadan devrimci basına ve derneklere saldıran İçişleri Bakanı'nın Edirnekapı Yurdunda niçin aciz kaldığını düşünmelidirler. MC'nin yanlı, polis kadrosu bugün aynı yerdedir. Çok açığa çıkıp kitlenin nefretini kazanmış olanlar bir şekilde değiştirilip yerlerde kadrolar eskileri ekte ödüllendirilmişlerdir. İşte "geçmişe sünger çekme" siyaseti, Ecevit hükümetini faşist katillere göz yumma gerçeğini gösteriyor. Emekçi kitleler, bu siyaseti artık iyice görüyorlar. Faşizme karşı mücadele İrfan Özaydınlı gibilerinin yüzü açığa çıkmaktadır.

MHP VE ÜLKÜ OCAKLARI KAPATILMALIDIR ;
MİT VE KONTR-GERİLLA DAĞITILMALIDIR ;

CHP HÜKÜMETİ

Baş.ta.sa.1'de

"Çalışma barışı"nın sağlanması isteği de yükseliyor. "Çalışma barışının sağlanması"ndan kastedilen ise işçi sınıfının örgütlerinin zaptırapt altına alınması, ekonomik mücadelenin önlenmesi ve toplu sözleşmelere müdahale edilmesinden başka hiç bir anlam taşımaz.

Odalar Birliği'nin genel kuruluna sunulan rapor'da "direnişlerin engellenmesi", "iş barışının zedelenmesinin engellenmesi", "ücret artışlarının durdurulması" isteniyor. Yani buhran şartlarında işçi sınıfının mücadelesi zaptırapt altına alınmalı, ücretler düşürülmeli ve böylece kârlar artırılarak, buhranın yükleri işçilerin omuzlarına bindirilmelidir.

Rapor, "uzlaştırma müesseselerinin yetersizliğinden" bahsediyor. Yani toplu sözleşmelere müdahale edebilmek üzere daha etkin, daha faşist tedbirler alınmalı, buna uygun kurumlar oluşturulmalıdır.

CHP HÜKÜMETİ İSTENENLERİ YERİNE GETİREBİLMEK İÇİN CANLA BAŞLA ÇALIŞIYOR

CHP hükümeti bir yandan vergiler yoluyla emekçi halka karşı bir saldırıyı başlatırken,bir yandan da nihayet baklayı ağzından çıkardı. IMF kanalıyla iletilen ve hakim sınıflarca her gün tekrarlanan işçi ücretlerinin dondurulması ve düşük tutulması "tedbiri"ni uygulamaya koymak için harekete geçti. CHP hükümetinin Başbakanı Ecevit, gider-ayak işçilere olan öfkesini ortaya koydu: "Toplu sözleşme görüşmelerinde 'aşırı' ücret artışı isteklerini anlamak mümkün değil" türünden şeyler söyledi.

Ardından -zaten bir süredir alttan alta sürdürülen hazırlıklardan sonra- sendikacılarla görüşmeler geldi. Bu görüşmelerde ele alınan esas konu,ücretlerin düşürülmesi, toplu sözleşme hakkının kısıtlanmasıdır. CHP reformistleri-sendika ağaları el ele, hakim sınıfların, faşist diktatörlüğün yardımına koşmaktadırlar.

TOPLU SÖZLEŞME HAKKINA MÜDAHALE

Devlet Planlama Teşkilatı da bu konuda üzerine düşeni yapmaktadır. En son olarak, toplu sözleşmeler öncesinde işçi (daha doğrusu sendika ağası) -işveren-hükümet temsilcilerinden oluşan bir kurulun toplu sözleşmenin ne düzeyde tutulacağını belirlemesi üzerine planlar yapılmaktadır. Toplu sözleşme döneminin yaklaştığı şartlarda, işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin kısıtlamak, bastırmak ve işçileri sendika ağalarının da yardımıyla oyuna getirebilmek için her şey yapılmaktadır.

İŞÇİ SINIFINA YENİ BİR SALDIRI

Millet Meclisi'nin gündeminde Askeri Ceza Kanunu'nda değişikliklerle ilgili yeni bir tasarı var. Bu tasarı 141 ve 142. maddelerin karşılığı olan cezaları artırmakla ilgilidir. Bugün askeri fabrikalarda, vb. yerlerde birçok sivil işçi çalışıyor. Kanunun kapsamına bunlar da girmektedir. Bu değişiklik tasarısı, asker olan kişilerin yanında işçi sınıfına da yeni bir saldırıdır.

VALİLER TOPLANTISI NEYE HİZMET EDİYOR ?

Geçtiğimiz günlerde Ankara'da bütün illerin valilerinin katıldığı bir toplantı yapıldı. Toplantı "anarşinin önlenmesi " adı altında, emekçi halkın mücadelesini durdurmak üzere yapılması gerekenlerin ele alındığı bir toplantıdır. Başbakan toplantıdaki konuşmasında "Valilerin şimdiye kadar kullandırılmayan yetkilerinin kullandırılmasından", iç güvenlik kuvvetlerinin iz sürer duruma getirilmesinden" bahsediyor. İçişleri Bakanı: "Emniyet haber alma dairesinin güçlendirileceğinden", "bölgesel hale getirileceğinden","asayiş için yeni timler oluşturulacağından", "emniyet kuvvetlerinin donatım vb. bakımdan kuvvetlendirileceğinden " bahsediyor. "İç güvenlik kuvvetlerine etkinlik kazandırılması" için önlemler konuşuluyor.

Hakim sınıfların faşist partilerinin sözcüleri, basını,orduya, Cumhurbaşkanı'na davet çıkarıyorlar, sıkıyönetim çığlıklarını artırıyorlar. Neye karşı? Elbette yükselen halk mücadelesine karşı. CHP reformistleri ise şöyle diyorlar: Hayır orduya, sıkıyönetime vb. gerek yok. Biz bu işi güleryüzle ve bunun yanında iç güvenlik kuvvetleriyle halledeceğiz.

Hükümette yer almamakla birlikte, bağımsız bakanların sözcüsü durumunda bulunan bir milletvekili, "hükümet valileri sıkıyönetim yetkileriyle donatarak bu işi halledecektir" diyor ve gerçeği ortaya koyuyor.

Hakim sınıflar istiyor. CHP hükümeti ise kendi yöntemleri ile gerçekleştirmeye çalışıyor. CHP hükümetinin diğerlerinden uygulamalardaki tek farkı budur. O yapacağını , daha az göze çarpan yollarla , güleryüzle ve vaatlerin arkasına, demagojik açıklamaların arkasına saklayarak yapıyor.

Ancak CHP hükümetinin her yeni uygulaması, reformizmin niteliğini ve CHP hükümetinin faşist diktatörlüğün koltuk değneği olduğu gerçeğini de gün geçtikçe daha fazla ortaya çıkarıyor.

DÜNYADA 1978 1 MAYIS

Baş.ta.sa.2'de

önce Almanyalı emekçiler ve yoldaşlar RGO pankartı altında toplandılar. Almanya'da bulunan ve yürüyüşe katılan Türkiyeli proleter devrimciler ve emekçiler de Halkın Kurtuluşu pankartı altında yer aldılar. Topluluk "Kahrolsun Sendika Ağaları","İşçiler Sendika Yönetimine" sloganlarını atarak alana girdi. Toplu olarak kürsünün yanına gelerek "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" sloganını attılar. DGB mitinginde konuşma yapması planlanan Türkiyeli faşistler, devrimcilerin gücü karşısında konuşmaktan vazgeçtiler. DGB Sendika Başkanı Heller'in konuşması ise "İşçi Düşmanı Heller" sloganı ile kesildi. Heller'in konuşması devam ederken sendika ağalarının "kolluk kuvvetleri" devrimcilere ve emekçilere saldırdılar. Fakat devrimciler ve emekçiler bu saldırıyı püskürttü.

KPD/M-L'nin önderliğindeki RGO'nun Bielefeld şehrinde düzenlediği yürüyüşe de Almanya'da bulunan Türkiyeli proleter devrimciler aktif olarak katıldılar. Bielefeld'de düzenlenen yürüyüşün büyük bir çoğunluğunu Halkın Kurtuluşu pankarti altında toplanan Türkiyeli proleter devrimciler ve emekçiler oluşturuyordu.

Bielefeld'deki yürüyüş boyunca Türkiyeli işçiler Halkın Kurtuluşu pankartı altında yürüyüşe katıldılar. Yürüyüş boyunca marşlar söylendi ve Türkçe ve Almanca olarak sloganlar atıldı. Atılan sloganlar arasında şunlar yer alıyordu: "Kahrolsun Emperyalizm,Sosyal-emperyalizm", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "Kahrolsun Milli Zulüm", "Halkın Kurtuluşu Engellenemez", "Eşit İşe Eşit Ücret","Yaşasın Enternasyonal Dayanışma", "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi","Alman ve Yabancı İşçiler Bir Tek Sınıf, Bir Tek Mücadele Cephesinde", "Kahrolsun Gerici Yabancılar Kanunu" vb. Yürüyüş boyunca KPD/M-L'den yoldaşlar ve Türkiyeli proleter devrimciler kısa konuşmalar yaptılar.

Miting alanına gelindiğinde KPD/M-L'nin korosu 1 Mayıs Marşını okudu. Daha sonra da 1 Mayıs Marşı, Halkın Kurtuluşu taraftarları tarafından oluşturulan bir koro tarafından Türkçe olarak okundu. Arkasından KPD/M-L Korosu ve Halkın Kurtuluşu taraftarlarının oluşturduğu koro birlikte "Gün Doğdu Hep Uyandık" Marşını söylediler. Miting devrim andının içilmesinden sonra sona erdi.

Aynı gün öğleden sonra KPD/M-L, Bielefeld'in yirmi km. uzağında bulunan Gütersloh şehrinde bir toplantı düzenledi. Toplantıya Türkiyeli proleter devrimciler, CİSNU, Rote Garde, Rote Hilfe katıldılar ve birer dayanışma mesajı okudular.

KIBRIS IN

Baş.ta.sa.1'de

bulunmaktadır. Kıbrıs halkının karşısında başta iki süper devlet olmak üzere emperyalistler, Türk ve Yunan egemen sınıfları Kıbrıs'ın emperyalist işbirlikçileri yer almaktadır. Denktaş, Kipriyanu buluşmaları, emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin önerileri ve oyunları Kıbrıs halkının çıkarlarına aykırıdır.

Kıbrıs halkı kendi kaderini kendi tayin edecektir. Bütün yabancı askerler Kıbrıs'tan çekilmeli, üsler kaldırılmalıdır.Türk ordusunun işgaline son verilmelidir.

İKİ MİLLİYETTEN KIBRIS HALKI, KENDİ KADERİNİ KENDİSİ TAYİN EDECEKTİR !

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ: TEOMAN GÜRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: VELİ YILMAZ * YÖNETİM YERİ: PİYERLOTİ DİZDARİYE MEDRESESİ SOK. 8/A DAİRE 2/B ÇEMBERLİTAŞ-İSTANBUL * ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ: YILLIK 200 TL, 6 AYLIK 100 TL, YURTDIŞI: 2 KATI * BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET * GENEL DAĞITIM: YURT-DA ŞEFTALİ SOKAK, NO: 10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL * YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL

KAHROLSUN FAŞİST-FEODAL EĞİTİM
YAŞASIN HALK İÇİN EĞİTİM

* Devrimci Sanat Kültür Gösterileri
* Slayt
* Koro
* Folklor
* Devrimci ozanlar
* Şiir

Üniversiteler arası seçme Sınavları kaldırılmalıdır.

Yer : Tepebaşı Gazinosu
Saat : 19.00
Gün : 14 Haziran Çarş.

Tertip Komitesi

YDGF
YURTSEVER DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU

FAŞİST-FEODAL EĞİTİME KARŞI MÜCADELE GECESİ

NURHAK 31 MAYIS 1971

12 Mart'ın, Nurhakların, katliamların hesabını soralım

31 Mayıs 1971, Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan ve Kadir Manga yoldaşların 12 Mart'ın faşist cellatları tarafından katledikleri tarihtir.

Bilindiği gibi 1971 döneminde kır gerillasını başlatan THKO savaşçılarından 7 kişilik bir grup Amerikan emperyalistlerine peşkeş çekilen Kürecik Üssünü vurmaya gidiyorlardı. Fakat THKO savaşçıları 31 Mayıs'ta Adıyaman'ın Gölbaşı ilçesi, İnekli köyü yakınlarında jandarmalar tarafından pusuya düşürüldüler. Çatışma sonucunda Sinan, Kadir ve Alpaslan yoldaşlar jandarmalar tarafından alçakça katledildiler.

Sinan, Alpaslan ve Kadir yoldaşlar faşist diktatörlüğe, zulme ve sömürüye karşı bağımsız ve demokratik bir Türkiye için can verdiler. Fakat emekçi halkın sömürüye ve zulme karşı mücadelesi ölmedi, her geçen gün daha da artarak gelişti, güçlendi.

Bugün 1971 Nurhak Direnişinin üzerinden 7 yıl geçti. Bu 7 yıl içerisinde 1971 Direnişinden, Nurhak Direnişinden dersler çıkaranlar, devrime ve halka bağlı olanlar, devrim yapmak isteyenler Marksizm-Leninizme daha sıkı sarıldılar, emekçi kitlelerle bağlarını güçlendirdiler ve sınıf mücadelesi içindeki önderliklerini pekiştirdiler.

Bugün proleter devrimci hareket proletarya partisinin inşası yolunda hız la ilerliyorsa, bu, proleter devrimcilerin geçmişin tecrübelerinden dersler çıkarmaları, geçmiş mücadeleyi tahlil etmeleri sayesinde, Marksizm-Leninizme daha sıkı sarılmaları sayesinde, sürekli hatalardan arınmaları ve eleştiri-özeleştiri silahını sımsıkı kavramaları ve hayata uygulamaları sayesinde mümkün olmuştur. Geçmiş mücadelenin tecrübelerini tahlil edemeyenler, geçmişi devrimci bir tarzda aşamayanlar ise revizyonizmin, ortayolculuğun ve maceracılığın bataklığına saplanmışlardır. 1971'den bu yana geçen 7 yıllık süre bir kere daha göstermiştir ki, Marksizm-Leninizm zafere, revizyonizm yenilgiye götürür.

Bugün proleter devrimci hareket geçmişteki mücadeleden önemli dersler çıkardığı içindir ki, emekçi kitlelerle bağlarını pekiştirmede sürekli ileri adımlar atmakta, kitleler arasında kök salmakta, yükselen ve yaygınlaşan sınıf mücadelesine önderlik etmekte, 1 Mayısları onbinlerce emekçinin katıldığı bir mücadele günü haline getirebilmekte, Marksist-Leninist ideolojiyi kitleler arasında maddi bir güç haline dönüştürebilmekte ve kitlelerin kendiliğindenci mücadelesini siyasi iktidar doğrultusunda kanalize edebilmektedir.

Bugün proleter devrimci hareket, emekçi halkla bağlarını pekiştirdiği ve halkın yükselen mücadelesine önderlik ettiği için dir ki, işçiler, köylüler, ve bütün emekçi sınıflar faşist diktatörlüğün, sömürünün ve zulmün üzerine yürümekte, 12 Mart canilerinden hesap sorulmasını istemektedir.

Emekçi halk arasındaki anti-faşist kabarışı istismar ederek iktidar olan CHP, 12 Mart'ın eli kanlı katillerini gizlemeye, faşist diktatörlüğün özel cinayet mangalarının, Kontr-Gerilla'nın, MİT'in, MHP'nin katliam ve saldırılarını unutturmaya çalışıyor. 12 Mart'ın karanlık güçlerinin yeni katliamlar düzenlemesine zemin hazırlıyor.

Fakat emekçi halk kitleleri, 12 Mart katillerini, Sinanları, Alpaslanları, Kadirleri, Denizleri, Yusufları, Hüseyinleri, Mahirleri, Cihanları, İbrahimleri vb. katleden faşist canileri unutmamıştır. Nurhakları, Kızıldereleri, darağaçlarını unutmamıştır.

Her 30 Mart'ta, 18 Mayıs'ta, 31 Mayıs'ta olduğu gibi bu 31 Mayıs'ta da milyonlarca emekçi haykırıyor:

12 MART'IN HESABI MUTLAKA SORULACAKTIR!

KONT-GERİLLA, DAĞITILSIN, MİT, MHP, ÜLKÜ OCAKLARI KAPATILSIN!

12 MART'IN İŞKENCECİ KATİLLERİNDEN HESAP SORULSUN!

12 MART HÜKÜMLÜLERİNE ÖZGÜRLÜK!

Onların ismi, yiğitliğin, halka ve devrime bağlılığın bir meşalesi olarak yaşıyor, yaşayacak

Sinan Cemgil

Sinan Cemgil yoldaş 1944'te doğdu. Ailesinin durumundan dolayı devrimci bir ortamda büyüdü ve iyi bir eğitim gördü.

ODTÜ Mimarlık Fakültesine girmesi ile birlikte devrimci gençlik hareketinin aktif bir militanı oldu. Uzun dönemli köy çalışmalarında bulundu, bu alanlarda yürüyüşler ve mitingler örgütledi. Ajitasyon ve propaganda gücüyle kitleleri etkiledi. 1968'lerdeki grevlerin ve toprak işgallerinin büyük bir kısmına katıldı. ODTÜ işgalini örgütleyerek ODTÜ'de bazı demokratik isteklerin gerçekleştirilmesi için yürütülen mücadeleye önderlik etti.

Sonraları Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşlarla birlikte oldu. Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun 1970 ve 1971'deki bütün eylemlerinde yer aldı. Daha sonraları da örgütlenen kır gerillasının önderliğini yaptı. Ve 31 Mayıs 1971 Nurhak çarpışmasında şehit düştü.

Sinan Cemgil ismi ezilen halk kitlelerinin kalbinde yiğitliğin, kararlılığın, devrime bağlılığın bir meşalesi olarak yaşıyor, yaşayacak.

Kadir Manga

Kadir yoldaş daha lise sıralarındayken sömürücü ve zalimlere karşı nefret duymaya başlamıştı. Yükseköğrenimine Erzurum Atatürk Üniversitesinde başladıktan sonra Kars ve Erzurum'daki bütün devrimci eylemlerin içinde yer aldı.

Kadir yoldaş, faşistlerin bütün tehdit ve saldırılarına rağmen yılmadı ve devrimci çalışmasına devam etti. Dev-Genç Erzurum bölgesi yöneticiliğini yaptı ve bütün gençlik eylemlerinde yer aldı. Üniversitede bulunduğu sırada sürekli okuyor, ve düşüncelerini Erzurum'da yayınlanan devrimci bir gazetede yazıyordu. 1969'da diğer yoldaşlarla birlikte Filistin'e gitti. Türkiye'ye dönerken bir ihbar üzerine yakalandı ve 8 ay Diyarbakır Cezaevinde kaldı. Çıktıktan sonra da Nurhak kır gerillası hareketi içerisinde yer aldı.

Kadir yoldaş, Sinan ve Alpaslan yoldaşlarla birlikte 31 Mayıs 1971 Nurhak çatışmasında şehit düştü.

Bütün devrim şehitleri gibi Kadir yoldaş da yiğitliğin, fedakarlığın ve devrime bağlılığın bir simgesi olarak emekçi halkın kalbinde yaşıyor, yaşayacak.

Alpaslan Özdoğan

İlk, orta ve lise öğrenimini İzmir'de tamamlayan Alpaslan Özdoğan yoldaş, ODTÜ'ye girdikten sonra devrimci gençlik eyleminin en önde gelen aktif militanlarından biri oldu. Alp, 1969'da Deniz, Yusuf yoldaşlarla birlikte Filistin'e gitti. Burada Filistin halkının mücadelesine omuz verdi. 3-4 aylık bir eğitimden sonra İsrail tarafından işgal edilen topraklara geçerek, İsrail üslerine karşı yapılan baskınlara katıldı. 1970 yılının başlarında Türkiye'ye döndü. Ve THKO'nun bütün eylemlerinde yer aldı.

Daha sonra Nurhak kır gerillası hareketinde yer alan Alp yoldaş, 31 Mayıs'ta Nurhak dağlarındaki çatışmada şehit oldu.

Anısı yaşıyor, yaşayacak.

Anıları yaşıyor

İbrahim Öztaş

İbrahim Öztaş yoldaş 12 Mart'ın eli kanlı katilleri tarafından 21 Mayıs 1971 tarihinde İzmir'de katledildi.

1950 yılında Şereflikoçhisar'ın Sarıhasanlı köyünde doğan İbrahim yoldaş, ilkokulu doğduğu köyde okudu, ortaöğrenimini ise İstanbul'da tamamladı. Bir yıl ODTÜ'de okuduktan sonra İTÜ İnşaat Fakültesine kaydoldu. İbrahim yoldaşın İTÜ'ye girdiği yıllar üniversitede anti-demokratik uygulamaların yoğunlaştığı, faşist bir yönetmeliğin öğrenci kitlesine zorla kabul ettirilmeye çalışıldığı yıllardır. Bu yıllarda İbrahim yoldaş, İTÜ birinci sınıf öğrencilerinin başlattığı direnişin başına geçti. Kısa zamanda geniş öğrenci kitlesinin sempatisini, gerici Üniversite yöneticilerinin de düşmanlığını kazandı.

O'nun mücadelesi sadece Üniversite gençliğinin mücadelesi ile sınırlı değildi. İstanbul'da düzenlenen Bağımsızlık Haftası'nda Pan Amerikan Hava Yollarını tahrip ettiği gerekçesiyle tutuklandı. İki ay hapiste kaldı. Cezaevindeyken Deniz ve Cihan yoldaşlarla tanıştı. Cezaevinden çıktıktan sonra ölümüne kadar devrimci mücadelenin en ön saflarında yer aldı.

O bugün de yiğitliğin ve devrime bağlılığın bir simgesidir ve öyle yaşayacaktır.

Fevzi Aslansoy

Fevzi Aslansoy yoldaş 18 Mayıs 1976'da Ankara Hamamönü'nde faşistler tarafından pusuya düşürülerek, kahpece katledildi.

Fevzi yoldaş bütün hayatını çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının kurtuluşuna adamış, proleter devrimci saflarının yılmaz bir savaşçısıydı.

Ölümünün 2. yılında O'nu saygıyla anıyoruz. Anısı emekçi halkın mücadelesinde yaşıyor, yaşayacak.

Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşlar 6 Mayıs'ta düzenlenen toplantılarla anıldı (III)

* AFŞİN'de 6 Mayıs'ta Binboğaların en yüksek tepesi olan Köroğlu tepesinde üç yerde ateş yakıldı. Ve Ağcasar köyünde bir toplantı düzenlendi.

5 Mayıs'ı 6 Mayıs'a bağlayan gece Kepez mezrası, İğdemlik mezrasından ve Ağcasasar'dan köylüler (toplam 32 kişi) Binboğaların en yüksek tepesi olan Köroğlu tepesine çıkarak karlar arasında Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşları simgeleyen üç devrim ateşi yaktılar. Köylüler yakılan ateşlerin çevresinde toplanarak şiirler okuyup, ağıtlar ve marşlar söylediler. Üç yoldaşın direniş ruhunu, mücadele azmini ve kararlılığını dile getirdiler.

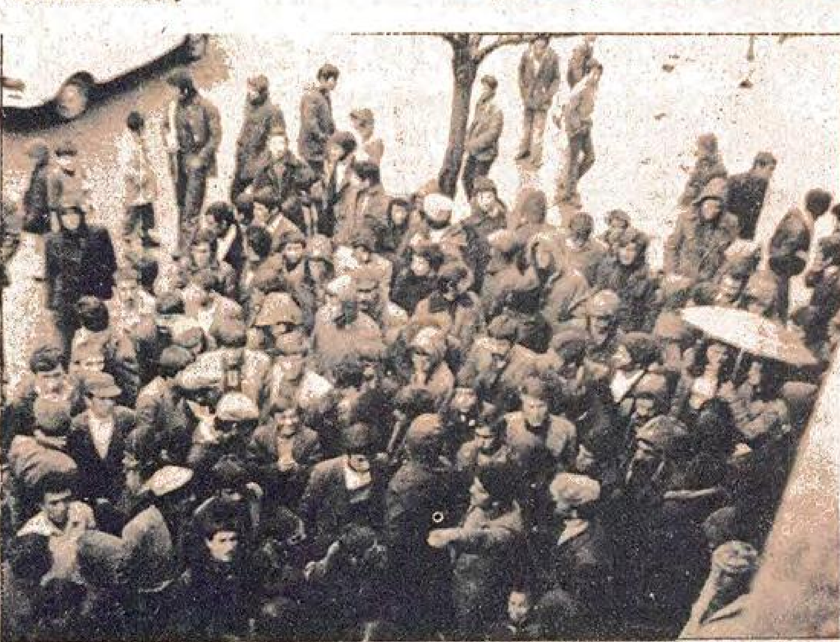
Ertesi gün, 6 Mayıs'ta Ağcasar köyünde bir köy evinde anma toplantısı düzenlendi. Köy evi proleter devrimci hareketin sloganları ve üç yoldaşın resimleriyle donatılmıştı. Toplantıya katılanlar üç devrim şehidi için ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulundular. Konuşmalar yapıldı, sloganlar atıldı. Toplantıya katılanlar darağaçlarının, katliamların, zindanların hesabını sormak için faşist diktatörlüğe, sömürüye ve zulme karşı mücadele edeceklerine ant içtiler.

Öte yandan gene Afşin'e bağlı Serkizçayırlı köylüleri 5 Mayıs akşamı yüksek bir tepenin üzerinde üç yerde ateş yaktılar. 6 Mayıs'ta da M.Ali Özpolat yoldaşın mezarı başında toplanarak üç yoldaşı ve tüm devrim şehitlerini andılar. Faşist katillerden hesap sorulmasını istediler.

* ELBİSTAN'da da 6 Mayıs'ta toplantılar düzenlendi. Elbistan ilçe merkezindeki toplantı yer bulunamaması ve Halkın Birliği taraftarlarının tekkeci-kariyerist tutumları yüzünden açık arazide düzenlendi. Burada çeşitli konuşmalar yapıldı.

6 Mayıs gecisi Elbistan yakınındaki bir dağda üç yerde devrim ateşi yakıldı. Devrimciler ve köylüler ateşin başında nöbet tutup, konuşmalar yaptılar.

Demircilik köyünde de sayıları 40-50 kişiyi bulan devrimciler ve köylüler, köyün yakınında bulunan yüksek bir tepenin üzerinde üç yere devrim ateşi yaktılar ve ateşin başında sabaha kadar nöbet tutarak ateşi hiç söndürmediler.

Karslı devrimciler ve yurtseverler 6 Mayıs'ı toplantı, yürüyüş, forum ve boykotlarla andılar.

* KARSLI devrimciler ve yurtseverler 6 Mayıs'ı toplantı, yürüyüş, forum ve boykotlarla andılar.

5 Mayıs gecesi Kars Eğitim Enstitüsünde bir forum yapıldı. 6 Mayıs'ta da Kars YDGD'de bir toplantı yapıldı. Saygı duruşundan konuşmalardan ve üç yoldaşın mücadelesinin anlatılmasından sonra toplantıya katılanlar TÖB-DER'in ve TÜM-DER'in bulunduğu caddeye doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşe katılan 400-500 kişi TÖB-DER ve TÜM-DER'in bulunduğu binanın önünde bir forum yaptı. Bunun arkasından da şehrin çeşitli yerlerinde toplantılar düzenlendi.

8 Mayıs'ta da liselerde forumlar yapıldı. Forumlardan sonra boykot kararları alındı ve derslere girilmedi. Devrimci Yol görüşlerini savunanlar ise bu kararlara uymayarak derslere girdiler.

* GÖLE'de polisin engellemesi yüzünden üç devrim şehidini anmak için yapılan gece 6 Mayıs'ta değil, 5 Mayıs'ta gerçekleştirildi. Göleli devrimciler gece ve gündüz olmak üzere iki defa "YENİDEN DOĞARIZ ÖLÜMLERDEN" oyununu oynadılar. Oyun 5 Mayıs gündüzü halk gençliğine, 5 Mayıs gecesi de halka oynandı. Devrimci Yol görüşlerini savunan arkadaşların bütün engellemelerine rağmen, Devrimci Yol tabanının büyük bir bölümü de geceye katıldı.

Göleli devrimciler 5 Mayıs'ta "Yeniden Doğarız Ölümlerden" oyununu oynadılar.

Ayrıca Göle'de 6 Mayıs günü lise ve ortaokulda yurtsever devrimci gençliğin önderliğinde forumlar yapıldı ve bir günlük boykot yapıldı.

* TRABZON'da da polisin bütün engelleme girişimleri, baskı ve terörüne rağmen 6 Mayıs'ta düzenlenen toplantılarla üç devrim şehidi, Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşlar anıldı.

Polis 4 Mayıs akşamı afişleme yaptığı iddiası ile bir devrimci arkadaşa işkence yaptı ve tutuklattı. Afişlemeyi engellemek için polis Trabzon'da tam bir sıkıyönetim havası estirdi. Yoldan geçenleri arayıp, kahvelere baskınlar düzenlediler. "DUR" ihtarını duymayan bir kişiyi öldürdüler.

Bütün bunlara rağmen Trabzon sokaklarının 6 Mayıs afişleri ile donatılmasını ve toplantıları

De.sa.7.sü.3'de

İstanbul Üsküdar Lisesi öğrencileri 6 Mayıs'ta okul bahçesinde forum düzenlediler.

HALKIN KURTULUŞU

Yeni bir enternasyonal dayanışma örneği

Yurt dışında düzenlenen 6 Mayıs toplantıları

6 Mayıs sadece bütün ülke çapında düzenlenen toplantı ve diğer eylem biçimleriyle değil, aynı zamanda yurt dışında, Almanya ve Fransa'da da düzenlenen toplantılarla anıldı. Üstelik yurt dışında yapılan toplantılara Türkiyeli işçi ve öğrencilerin yanı sıra, o ülkedeki komünistlerin de katılmasıyla bu toplantılar enternasyonal dayanışmanın bir örneği oldu.

* ALMANYA'da Devrim Şehitlerini Anma Toplantıları üç şehirde düzenlendi. Almanya'da bulunan Türkiyeli proleter devrimcilerin önderliğinde yapılan ve KPD(M-L)'nin de desteklemesiyle gerçekleştirilen toplantılar 5 Mayıs'ta Berlin'de, 6 Mayıs'ta Duisburg'da ve 13 Mayıs'ta Bielefeld'de yapıldı.

Berlin'de yapılan geceye Türkiyeli işçi ve öğrencilerin yanı sıra KPD(M-L)'li yoldaşlar ve İranlı devrimciler de katıldı. Geceye katılanların sayısı yaklaşık 800 civarındaydı.

Duisburg'daki geceye ise 1000 civarında Türkiyeli işçi ve öğrenci ile diğer uluslardan işçi ve öğrenciler katıldı. Toplantı salonunun her tarafı Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşların resimlerinin yanı sıra diğer devrim şehitlerinin de resimleriyle ve Almanca ve Türkçe sloganlarla donatılmıştı.

Toplantı salonunun dış kısmında Türkiyeli proleter devrimciler Halkın Kurtuluşu yayınlarını satıyorlardı. Burada aynı zamanda KPD-(M-L)'nin ve FRAP'ın açtığı kitap sergisi bulunuyordu. Hollanda Sinema Kulübü de toplantı boyunca Yılmaz Güney ve Türkiye'de bulunan diğer siyasi tutuklular için açmış bulunduğu 'af kampanyası' ile ilgili imza topladılar.

Toplantıda Türkçe ve Kürtçe konuşmalar yapıldı. Türkiye'deki 12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğü dönemi teşhir edildi, Türkiye'deki proleter devrimci hareketin bugünkü durumu ve gelişmesi anlatıldı.

Koro'nun devrimci marşlar söylemesinden sonra, Türkiyeli işçi ve öğrenci arkadaşların hazırladığı "Acımızı Kuvvete Dönüştürdük" adlı oyun oynandı.

KPD(M-L)'den yoldaşların Türkçe şiirler okumalarından ve pandomin gösterisi yapmalarından sonra KPD(M-L) Merkez Komitesinin geceye gönderdiği mesaj okundu. Mesaj sık sık Türkçe ve Almanca sloganlarla kesildi.

Ayrıca gecede Halkın Kurtuluşu için bağış toplandı. 1 Mayıs ile ilgili bir film gösterildi. Hollanda Gine Klüp te Hollanda'daki polis terörünü anlatan kısa bir film gösterisi yaptı.

Gece yaklaşık 6 saat sürdü.

* FRANSA'da bulunan Türkiyeli devrimciler ve yurtseverler de 6 Mayıs günü FTÖB lokalinde bir toplantı düzenlemişlerdir. Toplantıya sosyal-faşistler dışında bütün devrimci, demokrat ve yurtsever gruplar katıldı. Toplantıda 12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğü, Deniz Yusuf ve Hüseyin yoldaşların mücadelesi ve Türkiye devrimci hareketinin bugünkü düzeyi üzerinde duruldu, konuşmalar yapıldı.